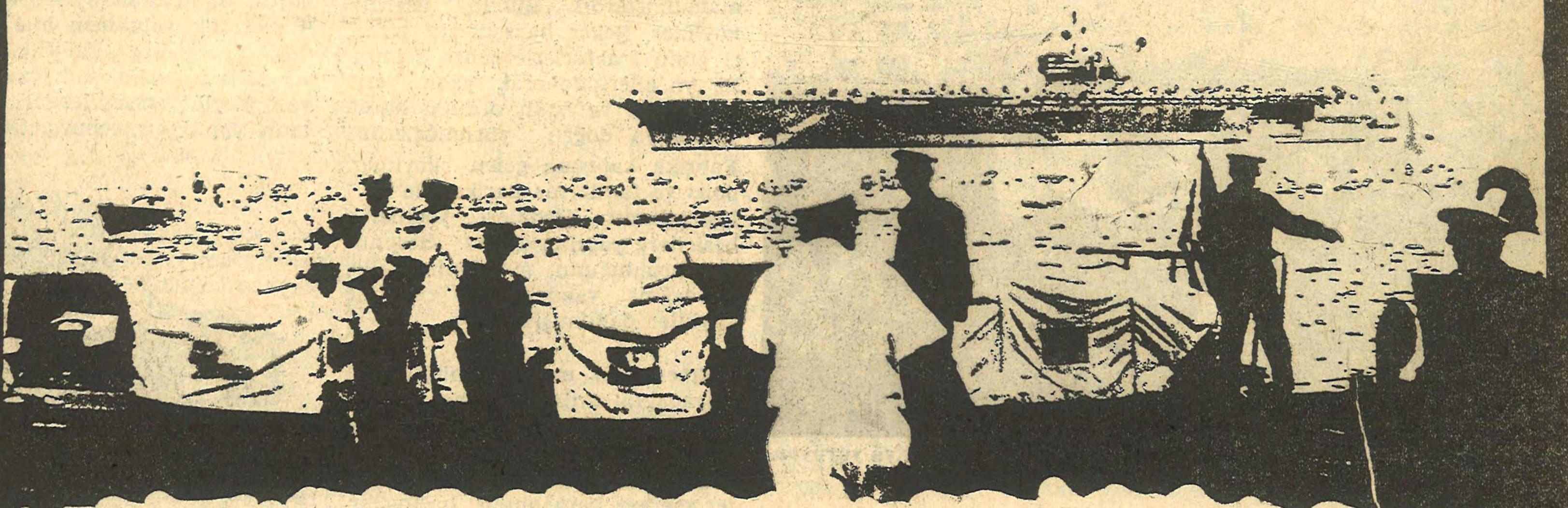
TÜRK SOLU

30 ARALIK 1969
FİATI : 125 Krş.
YIL : 3 - SAYI :
111

"korksun emperyalistler korksun işbirlik.çiler"

Burdur'da Pancar üreticisi köylüler Fabrikaya yürüdü

Pancar üreticilerinin mukavele gereğince fabrikayı sattıkları pancarın % 40 ını küspe olarak ücretsiz almaları gerekir. Arta kalan küspenin de öncelikle üreticilere, tonu 15 liradan satılması gerekir.

Fakat üç seneden beri, artan küspe besicilik yapan aracılara satılmaktadır. Son zamanlarda ise üretici köylülere hakları olan % 40 küspe de verilmemeğe başlanmıştır. Verilmeyen küspe, hiç hakları olmadığı halde, besicilik yapan aracılara tonu 15 liradan satılmağa başlanmıştır. Bu durumda köylüler, ihtiyaçları olan küspeyi tonu 30 liradan almaya mecbur kalmışlardır. Küspe almaya gelen köylülere emniyet mensuplarının gözü önünde mani olunmuştur. Köylüler yetkili makamlara baş vurmuşlarsa da bir sonuç alamamışlardır. Bunun üzerine köylüler, Şeker bayramının birinci günü traktörlerle şehre gelmişler ve ellerinde orak, yaba, dirgen, sopa ve silâh olduğu halde fabrikaya doğru yürümüşlerdir. Fabrika kapısına gelen köylüler polis ve jandarma barikatıyla karşılaşmışlardır. Köylülere, yetkilerin besicilere yapılan küspe satışının durdurulduğunu, meselenin halledileceğini vaadetmeleri üzerine köylüler dağılmışlardır.

Burdur'lu pancar üreticileri haklarını almak üzere fabrikaya yürüyor.

Ertesi gün, meselelerinin hallolmıyacağını anlayan daha büyük bir köylü kitlesi, tekrar şehirde toplanmıştır. Bu arada üç köylünün tutuklanması üzerine köylüler merkez karakolunu basmışlar, ve tutaklanan köylüleri kurtarmışlardır. Arkasından ellerinde dirgen, sopa ve silâhlar olduğu hal de fabrikaya doğru yürüyüşe geçen köylüler, kendilerine mani olmak isteyen bir polis komiserini de dövmüşlerdir. Bunun üzerine köylülerin önüne polis ve jandarma barikatları kurulmuş, fakat köylüler bu barikatları yararak fabrikanın kapısına kadar gelmişlerdir. Yeniden bir polis barikatıyla karşılaşan köylüler, barikatı tekrar yarıp tel örgüleri yıkarak fabrika binasının önüne gelmişlerdir. Köylülerin **«valiyi isteriz»** diye bağırmaları üzerine vali, fabrikanın ikinci katından köylülere hitap etmek zorunda kalmıştır. Valinin köylülere meselelerinin halledileceği, şimdi dağılmalarının gerektiğini söylemesine rağmen köylüler dağılmamışlardır. Bu arada valinin köylülere, **«hep sizin için çalışıyoruz bunu sizde biliyorsunuz»** demesi üzerine bir köylü, **«hadi oradan, sen bizim elli metrelik yolumuzu bile yapmadın»** diye valiye karşılık verdi. Köylülerin dağılmadığını gören vali, köylü temsilcileriyle bir toplantı yapmak mecburiyetinde kaldı. Ve bu toplantı sonunda ertesi gün köy muhtarları ve yetkili memurlarla birlikte toplanılarak meseleye çözüm yolu bulmalarının kararlaştırılması üzerine köylüler fabrikadan ayrıldılar.

Ertesi gün yapılan toplantı sonunda mesele, pancar üreticisi köylülerin istediği şekilde halledilmiştir. Yani üreticilerin % 40 küspe hakkının kendilerine verilmesi karar altına alınmıştır.

Bu arada besicilerin 15 liradan satın alarak 30 liraya sattıkları küspeden gelen paraları fabrika ilgilileriyle paylaştıkları söylenmektedir.

Pancar üreticileri şehrin içinde

Filipin Tipi Demokrasinin suyu ısınırken

başyazı •

Erdoğan Güçbilmez

1968 Mayıs-Haziran aylarında Fransa ayaklandı. De Gaulle iktidarı işçilerin baskıları altında günlerce sallandı. Burjuvazinin iktidarı tamamen kaybettiğinin sanıldığı anlar oldu.

10.000.000 işçinin grevde bulunduğu Mayıs sonlarına doğru, FKP Merkez Komitesi üyesi ve CGT .Genel İş Konfederasyonu) genel sekreteri Séguy. henüz De Gaulle hükümetinin elinde bulunan Fransız Radyo Televizyonunun mikrofonlarına şunları söyleyebilmekteydi: **«Bugün bütün ülkede iktidar yok olmuştur. Bir kısım işçiler halkın pek gerekli ihtiyaçları için kısmen çalışıyorlarsa, burjuvazinin hükümeti istediği için değil, biz istediğimiz için çalışmaktadırlar.»** Ve Fransız Radyo Televizyonu Seguy'nin bu sözlerini içerde ve dışarda yaymaktaydı.

Fransa'da «Mayıs Devrimi» sırasında, barikatlarda ve sokak gösterilerinde, mücadelenin her yerinde ve her anında iki sendika ön planda göze çarptı. Bunlardan biri **Sné-Supérieur** (Yüksek öğretim görevlileri sendikası), diğeri **Snes** (Orta öretim millî sendikası) dır. **Sné-supérieur** mücadeyi son kertesine kadar amansızca sürdürdü. Haziran sonunda yenilenen seçimleri De Gaulle taraftarları kazandıktan sonra, bu sendikaların kapatılması için dava açılmadı, yöneticileri işten atılmadı, militanlarına işten el çektirilmedi. Lokalleri, Türkiye'de olduğu gibi Fransa'da da egemen sınıfların kurduğu silâhlı teşkilâtlar tarafından baskına uğramadı. Öğretmenler burjuvazinin iktidarına karşı en uzlaşmaz mücadeleyi yürüttükleri halde, sonradan, meslek ve can güvenliklerini tehdit altında hissetmediler.

Fransa'da burjuvazinin sicil defterinde öğretmen sendikalarının sayfası pek te temiz değildir. Birçok başka burjuva demokrasilerinde olduğu gibi, bu ülkede de, kamu personelinin grev hakkını kazanma mücadelesine öğretmen sendikaları öncülük etmişlerdir.

Burjuvazi açısından sicilleri temiz olmadığı halde ve «Mayıs Devrimi» boyunca burjuvazinin iktidarına karşı amansızca mücadele etmelerine rağmen, ortaklık yatıştıktan sonra Millî Eğitim Bakanlığına getirilen Edgar Faure, **Sné-Supérieur** ve **Snes** ile görüştü. Onların ve devrimci öğrencilerin istediklerini, tekliflerini geniş ölçüde kapsayan bir eğitim reformu tasarısını hazırladı ve savundu.

Hakiki burjuva demokrasilerinde ölçü budur. Sınıflararası mücadele ne kadar kıran kırana olursa olsun, tarafların mücadelerle kazanılmış vazgeçilmez ve gasbedilemez hakları vardır. Topyekûn bir çatışma anında bile haberleşme araçlarını, radyo televizyonu burjuvazi, işçi sınıfı önderlerine yasaklamaz, kendisine karşı ne kadar amansızca savaşmış olursa olsunlar, öğretmen sendiklarına cebir ve şiddetle karşılık veremez.

★

Gene Fransa'da, De Gaulle'ün siyasetten çekilmesine yol açan Mayıs - Haziran olaylarını öğrenciler başlattılar. İktidarın beden ve fikir işçileriyle burjuvazi arasında gidip geldiği iki ay boyunca barikatlarda öğrenciler vardı. Grevdeki fabrika önlerinde onlar işçilerle kaynaştılar. Sayısız defalar Fransa'nın toplum polisiyle gerçek küçük muharebelere giriştiler. Aralıksız iki ay süren olaylar boyunca bir tek öğrenci öldü. Polistan kaçarken ırmağa düştüğü için. Ve bütün Fransa ayaklandı. Polisin gelişi güzel tutukladığı insanlara kafesli otobüslerde, nezarethanelerde dayak atıldı, işkence yapıldı. Fransa'da herkes, burjuvazinin geniş kesimleri dahil herkes. buna karşı çıktı. Bütün basın. burjuvazinin basını dahil, polisi kınadı.

Gençlik burjuvaziye karşı amansız bir mücadeleye giriştiği halde, Türkiye'de olduğu gibi, öğrenciler gece yarısı basılan yurtların pencerelerinden aşgağıya atılarak öldürülmediler. Sokakta, durakta ya da okullarının önünde beklerlerken soğukkanlı kiralık kaatillerin tabancalarından çıkan kurşunlarla vurulup düşmediler. Dünyanın birçok ülkesinde gençlik düzene karşı ayaklanmıştır, ama gencecik insanların tırpanlanıp, birer ikişer al kanlarıyla toprağa düştükleri ülke Türkiye'dir. Türkiye, yaşlı ve genç aktörleriyle Filipin tipi demokrasinin tam bir orta oyununa dönüşmekte olduğu ülkedir.

Besleme irtica örgütlerinin meçhul kiralık katillerinin vurduğu öğrenciler birer ikişer toprağa düşerken, buna ve emperyalizmin vesayetine karşı çıkan 69 subayın bildiri yayınlaması Türkiye'de olağanüstü bir durum olarak karşılandı. Oysa gerçek «burjuva demokrasilerinde» subayların kanaat özgürlükleri vardır. Siyasal ve kamusal sorunlar üzerindeki düşüncelerini ifade imkânları onlara tanınmıştır. Örneğin Fransız subaylarının dergisi olan ve her yerde satılan **Revue de la Défense Nationale**'de nice sorunlar ele alınmış, nice aykırı açılardan incelemiştir. Fransa'da son cumhurbaşkanlığı seçimlerine Troçkist aday olarak katılan Aalin Krivine, seçim yarışına gireceği sırada, Fransız ordusunun bir eriydi. Onun seçim kampanyası süresince bağlı bulnduğu birlikten izin verildi. Fransız ordusunun sıradan bir eri, yıllanmış politkacıların arasında siyasete karıştı. Cumhurbaşkanı adayı olarak Fransa'nın alışık olmadığı en aykırı düşünceleri devletin radyo televizyonunda savunmak olanağını buldu.

İnönü'nün deyimiyle hergün bir 31 Mart yaşanırken, Cumhuriyete kastetmiş gericiler Mustafa Kemal'in emanetine sahip ıkan gençliği rasgele kurşunlarken, Türkiye topraklarında içe dönük yüzden fazla askerî üste Amerikan bayrağı dalgalanırken, **buna karşı tutumunu belli eden subayların takibata uğradığı bir ülkede basit erler çıkıp, cumhurbaşkanlığına adaylık koyabilirler mi?**

Aradaki fark gerçek burjuva demokrasisi ile Filipin tipi demokrasi arasındaki farktır.

★

Türkiye'de Filipin tipi demokrasinin sahip çıkan gençliği dökülmekte, faşizmin yüzü çıplak bir şekilde ortaya çıkmaktadır. Filıpin tipi demokrasi, vesayet altında tuttuğu ülkelerde emperyalizmin demokasisi, onun egemenlik aracıdır. Bu demokraside emperyalizme hizmet etmeyen kimseye, sınıf veya zumreye hak tanınmaz. Filipin tipi demokrasi millî sınıfların siyasî partilerin kurulup gelişmesinin zorla veya hiyleyle önlendiği toplumun kaderi üzerinde bu sınıflara ağırlıkları oranında söz hakkı tanınmayan demokrasidir. Bu demokraside İnönü'nün övgüsünü yaptığı şekilde «serbest seçimlerle iktidarlar muhalefet, muhalefetler iktidar olur» - ama bunun bile bizde gerçekleşme olanağı yoktur - fakat iktidardaki ve muhalefetteki partiler emperyalizm ve işbirlikçilerin çıkarlarını yürüten partilerdir. Millî sınıfları temsil eden, onların davasını yürüten partilere ne iktidar olmak ne muhalefette bulunmak hakları tanınmaz.

Bugün Filipin demokrasinin iktidarda ve muhalefetteki aktörleri, işçilerimizin, köylülerimizin, asker - sivil aydınlarımızın devrimci mücadeleleri önünde ayakta kalabilmek için, aynı cephe boyunca saf tutmuşlardır. Filipin tipi demokrasinin iktidar - muhalefet tahtaravallisi oyunu bozulmuştur. Bu oyundaki bütün aktörlerin, is ter iktidarda ister muhalefette görünsünler, gerçekte emperyalizmin egemenliğinin araçları oldukları gittikçe genişleyen çevreler tarafından görülebilmektedir. Halkımızın millî demokratik mücadelesinin günden güne güçlenmesi, mücadele içinde uyanan kitlelerin desteğine kavuşması oranında, gerçek muhalefetin güçleri siyasal düzeyde kendilerini duyurmaktadırlar.

Bugün Türkiye'de **gerçek çatışma**, emperyalizm ve işbirlikçileri ile devrimci saflar arasındadır. Toplumumuzun nesnel koşullarına uygun düşen bu **gerçek çatışma**, yakın dönemde, Filipin demokrasisinin **sözde** iktidar ve **sözde** muhalefeti arasındaki **göstermelik** çatışmayı tamamen ortadan kaldıracak ve onun yerini tamamen alacaktır.

Nitekim, bir yıl kadar önce, Washington'da Türkiye için «millî koalisyon» formülü ortaya atılmıştır. ABD Dışişleri yetkililerinin Milliyet yazarı Talat Halman'a açıkladıkları, Büyükelçi Mc Ghee'nin daha sonra İnönü'yle görüşmelerinde ortaya koyduğu «millî koalisyon» formülü, Filipin demokrasisinin **sahte** iktidar - muhalefet çatışmasının terkedilmesidir. Bayar ve arkadaşlarının siyasî hakları konusunun ortaya atıldığı yaz başlarından beri Türkiyede **sahte** iktdir - muhalefet çatışması terkedilmiş, yerini iktidar - muhalefetin gerçek işbirliğine bırakılmıştır. İnönü'nün devrimcilere «serseriler», «hatyalar» gibi sözlerle saldırdığı ve millî demokratik hareketin militanlarının 24 saat içinde toplayıp etkisiz hale getireceği yolunda kuru sıkı attığı son konuşması bu işbirliğinin pek parlak bir örneğidir.

İktidarla muhalefetin işbirliği Türkiye'nin yarını bakımından olumlu bir gelişmedir. Bu işbirliği **gerçek** muhalefetin varlığını duyurması ölçüsünde su yüzüne çıktığı gibi, su yüzüne çıktığı oranda gerçek muhalefetin ortaya çıkmasına ve kendi duyurmasına yaramaktadır. Ancak, iktidarı ve sahte muhalefetiyle emperyalizm cephesi örgütlüdür. Buna karşılık millî sınıflar düşük bir örgütlenme düzeyindedirler. Siyasî partileri yoktur Halkımızı örgütleme işinin oldukça uzağındadırlar. Öyle görünüyor ki, gerçek zıtlar arasındaki çatşmanın keskinleştiği bugünün koşullarında, bütün millî sınıflar için örgütsüzlük engelinin aşılması en büyük önemi taşımaktadır.

Amerikan 6. Filosu yeniden İzmir'de

Ali Yavuz

Amerikanın altıncı filosunun beş gemisi Cuma sabahı İzmir'e yeni bir ziyarette bulundu.

Karşılıklı top atışlarından sonra İzmir'in puslu, sisli havası altında, körfezde beş heyüla yükseliyordu. Hangi İzmir'de? Birinci Kurtuluş Savaşımızın ilk silâhının atıldığı, Mustafa Kemal'in körfezde demirlemiş emperyalist gemilerini göstererek, **«Geldikleri gibi giderler»** dediği İzmir'de... Körfezdeki gemiler kentin havasını daha çok karartmış, Amerikan dostlarının yüzlerini ise bu Cuma günü daha çok güldürmüş gibiydi. Ama yüzleri utançtan kızaran, alev alev yananlar da vardı İzmir'de...

Devrimci gençler Ankara dememiş, İstanbul dememiş kopup gelmişlerdi bu kente. Perşembeden başlayarak Ege Üniversitesi yüreği hınçla çarpan gençler ile doluyordu.

Birinci Kordon'un Pasaport İskelesinden başlayarak Gümrük önüne kadar uzanan kısmı Ankaradan takviyeli toplum polisi ile doldurulmuş, Amerikalıların karaya çıkacakları Gümrükönü iskelesinin etrafı asker ve polis kordonuna alınmıştı. Takviyeli polise kendi vasıtaları yetmemiş, toplum polisi'nin büyük kısmı belediye otobüslerine yerleştirilmiş beklemekteydi. Saat yedide Pasaport İskelesinin holünde, resmi ve sivil polisler toplanarak âmirlerinin son emir ve dileklerini dinlemişlerdi.

Polisin Ankaradan aldığı takviye gerçekten de esaslı idi, olaylar sırasında bol bol Ankaralı genç bu sayede hiç bir suçu olmadığı halde nezaret altına alınırken hoş olaylar da cereyan edecek ve Ankara'lı sivil polislerden on beşi, Emniyet Müdür Muavininin açıklamasına göre yanlışlıkla yakalanacaktı. Sadece bu olay dahi polisin öğrenci olaylarında gösterdiği iş güzarlığı anlatmak için yeterliydi.

Takviyenin son on kişilik sivil kadrosu Perşembe günü akşamı jetle İzmir'e postalanmıştı. Çünkü İzmir polis yetkilileri Ankara'dan gelen öğrencileri tanımıyorlardı.. Oysa önemli olan her mitingte çokça görülen genci, suçu olsun olmasın yakalamakdı. Ancak bu hesap Ankaralı sivillerin İzmirliler tarafından derdest edilmesi gibi sonuçlarda doğuracaktı. Görülen oydu ki polis yetkilileri İstanbul'da akan devrimci kanlarının hesabı İzmir'de Amerikalılardan sorulur, korkusu içindeydiler. Polis terörünü arttırmanın diğer bir yönü de gençliği sıkı kontrol altında tutmak böylelikle halktan kimselerin de gösterilere katılmalarını önliyecek Amerikalı dostları memnun kılmakdı.

Filo Komutanı Albay James Downey Filoya gelen ABD Başkonsolosu Thomas Kierman ile 9.40 da vali Şentürk ve Belediye Başkanı Kibar'ı ziyaret etti. Vilâyette gazeteciler ile de konuşan Filo Komutanı, filoda ki 2500 kişinin **«tarihi ve turistik yerleri gezmek amacıyla»** karaya çıkacaklarını söyledi. Bir gazetecinin çeşitli ülkelerde **«Amerikalılara karşı duyulan alerjiden»** söz açması üzerine de bunun normal olduğunu belirten komutan, **«Dünyanın her tarafından halk hissiyatı değişmektedir. Duyulan allerji de bunun bir sonucudur.»** dedi.

Gazeteciler Amerikalıların karaya çıkacağı Gümrükönünde merakla bekleşirken Ege Üniversitesi öğrencileri okullarında bir forum toplamışlardı. Forumda **«Niçin direniş? Nasıl direniş?»** sorunu açıklıkla tartışılarak ne yapılması gerektiği saptandı. Daha önce Valiliğe verdikleri dilekçeler ile gençler iki gün için yürüyüş mitingi izni almışlardı.

Proleter sosyalistlerin gerek bu forumda, gerekse forumda alınan kararların uygulanışlarından daima önder oldukları görülüyordu. Forumdan sonra halk ozanları çalıp söylediler, Amerikayı ve emperyalizmi kınayan beyitler okundu.

Ege Üniversitesi Öğrenci Derneği, Türkiye Devrimci Gençlik Federasyonu, Sosyal Demokrasi Dernekleri Federasyonu, Üniversite Asistanları Sendikası, ODTÜ Öğrenci Birliği, AÜÖB, HÜOÖB, DİSK Bölge Temsilciliği, TÖS, İLK-SEN, Maden İş Sendikası Bölge Temsilciliği, Devrimci Avukatlar Derneği, de yayınladıkları bildiride **«Katil Amerikan»**ın altıncı filosunu yeriyor ve, **«Altıncı Filoya karşı çıkmak bir yurtseverlik görevidir. Yurtseverler, bağımsızlıktan yana olanlar, altıncı filoya karşı çıkacaklar, katil filonun limanlarımızı kirletmelerine göz yumulmayacak.»** diyorlardı.

ÇATIŞMA BAŞLIYOR

Üniversitede düzenlenen forumdan sonra otobüslerle Amerikalıların karaya çıktıkları Gümrükönüne gelen öğrenciler rasladıkları ABD Başkonsolosu ile bir Amerikalı subayı protesto ettiler. Öğrenciler Konak Alanına giderek emperyalist uşaklarına ilk kurşunu sıkan Hasan Tahsin'in anıtı önünde saygı duruşunda bulundular. Konak alanında sıkılı sol yumrukları havada yürüyen gençler, **«Bağımsız Türkiye, Kahrolsun Amerika, Kahrolsun emperyalizm.»** diye bağırıyorlardı. Olayın büyüme eğilimi göstermesi üzerine polis gençleri dağıttı.

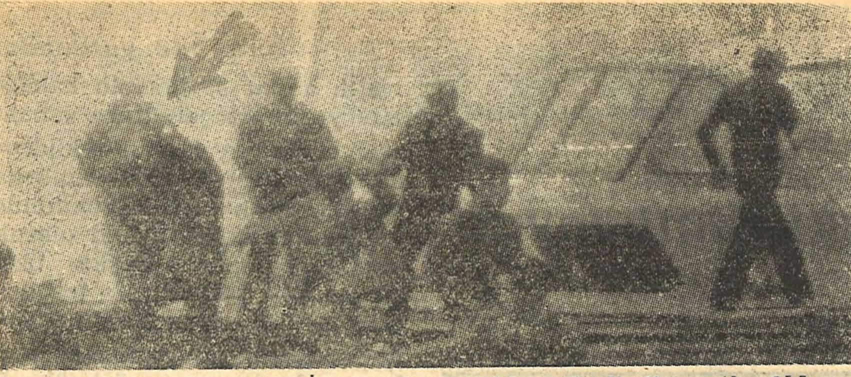
Gençler bir Amerikan arabasını kovalıyor.

Daha önce Amerikan Haberler Merkezinin basına, bu arada TRT İzmir Radyosuna ilettiği Filonun ziyaret programında, saat 15.30 da Filo Komutanının Atatürk Anıtına çelenk koyacağı belirlitiyordu. Bu haberin yayılması üzerine gençlerin anıt çevresinde toplandığı görüldü. Gençler kendileri ile konuşan basın mensuplarına Amerikalılara çelenk koydurtmıyacaklarını, koyulduğu takdirde ise hemen imha edeceklerini bildirdiler. Kordonun hemen kenarında sırtlarını Amerikan Filosuna vermiş polisler toplananları dikkatle süzüyorlardı.

Saat 15.30 u geçtiği halde, Amerikan filosu komutanının çelenk koymak üzere anıta gelmemesi üzerine, gençler marşlar söyliyerek NATO Karargâhı'na doğru yürümeye başladılar. Karargâh önündeki kıyıda filodan gelen iki mötör duruyordu. Kıyıya henüz yanaşmamış bulunan birinci mötörden çıkan üç Amerikalı denizci işte tam bu sırada, **«Yuh, Go home yankee, Kahrolsun Amerika»** nidaları ile tartaklandı. İkinci mötör ise selâmeti gerisin geriye filoya dönmekte buldu. Bir anda okullardan çıkan başka grupların katılmasi ile kalabalıklaşan göstericiler NATO Karargâhı, Amerikan Haberler Merkezi ve Amerikan Oteli önünde emperyalizm ve Amerika aleyhtarı gösterilerde bulundular. Gençler Alsancak'a doğru tam kıvrılmışlardı ki, **«Tutun, alın arabalara»** emri işitildi. Yüzlerce Toplum polisi birden, kelimenin tam anlamı ile hücuma geçmişti şimdi. Bulvarda yaşı on üçten yukarı bulunan herkes tartaklanıyor, kovalanıyor, hücuma hedef oluyordu. İlk yakalanan ondört yaşlarında, olayların cereyan ettiği yolun üstündeki bakkalın çırağı oldu. Patronunun **«Yapmayın, etmeyin çocuk şimdi ekmek getiriyordu.»** diye feryatları para etmedi çocuk çoktan polis arabasını boylamıştı çünkü. Coplar yoldan geçen yayaları da buluyordu... Bu sırada gazetecilerin gözlerini faltaşı gibi açan bir görüntü ortaya çıktı: Başını eğerek kaskı ile tuttuğuna kafa atan bir toplum polisi. Oniki onüç yaşlarında ortaokul çocuklarının aldık-

Polis iş başında

Amerikalıların bu defaki İzmir ziyareti biraz «hadiseli» geçti. Okla gösterilen dayaktan kaçan bir Amerikalıdır.

ları kafa darbeleri ile burunları kanayarak arabalara doldurdukları görüldü. Anlaşılan oydu ki polislerimizin çalışma usullerindeki hunharlık, gün geçtikçe gelişiyordu. İşte ilk postada derdest edilen sivil, öğrenci yirmi yedi kişi burada toplum polisinin eline düştü ve daha sonra bunların onbeşinin sivil polis olduğu anlaşıldı. Ancak, kovalamaca sürüyor ve polis bir kere başladığı adam dövme suçunu kolay kolay bırakamıyacağa benziyordu. Nitekim öğrencilerin çeşitli yönlere dağılmalarına rağmen polisin ite kaka getirip arabalara fırlattığı gençlerin sayısı yüz kişiyi bulmuştu...

Gerçi polis. kalabalık ana grubu dağıtmayı başarmıştı ama bu bir bakıma daha da tehlikeli olmuş, «Morisonun uşakları» türküsü ile bir üst yolda toplanan gençler Amerikalıların çoğunlukla oturdukları bu mahallede Amerikalı asker avına çıkmışlardı. Nitekim az sonra Amerikalı askerlerin içinde bulunduğu bir oto görüldü bir anda etrafı çevrilen oto tekme sille, sopa darbeleri ile camından çerçevesinden oldu ve içerisindeki Amerikalıları arabanın Türk şoförü zorlukla kaçırıp, uzaklaştırabildi. Gençler buradan Akademi binasına yürüdüler... Ama gruptan ayrılan diğer gençler ise önlerine çıkan Amerikalıları döve döve geziyorlardı. Öyleki bir saat içinde Alsancak karakolunda ağzı burnu kanayan sekiz - on Amerikalı toplanmıştı. Amerikalı dövme, Amerikalıların oturdukları noel ağaçları ile süslü evleri taşlama hava karardıktan sonra da devam edecekti.

Bu arada komik bir tekzip olayı da cereyan etti. İzmir valisi Şentürk TRT İzmir muhabirlerinin, filo komutanının Atatürk anıtına çelenk koyamadıkları şeklinde çıkan ve tamamiyle gerçek olan haberlerini Haber 19 ajansında bütün Türkiye'ye duyurduktan sonra tekzip etmeye kalkmıştı... Valinin iddiasına göre Anıta çelenk koymak günün programında yoktu. Oysa bütün gazetecilerin elinde daha önce de söz konusu ettiğimiz bizzat Amerikalılar tarafından dağıtılan ziyaret programı bulunuyordu. Hele bundan sonraki gün filonun en büyük gemisinde yapılan basın toplantısında bu konu üstüne bir soruya, filonun en kıdemli subayı Albay Maulden: **«Anıta çelenk koyma töreni Türk Hükümetinin isteği üzerine iptal edilmiştir.»** diyerek Valinin çabalarını boşa çıkarması günün en fazla eğlendirici haberi olacaktı.

Filonun ziyaretinin ikinci günü sabahında gençler, **«Altıncı Filoya Karşı Direniş Komitesinin»** Basın bildirisini dağıtıyorlardı. Bildiride,« **İlk gün tüm yurtseverlerin tepkisi çok sert olmuş ve son derece başarılı geçmiştir.»** deniliyor ve Filo Komutanının çelenk koyamaması için de **«Böyle bir saygısızlığa imkân verilmemiştir.»** diye Komitenin bildirisi devam ediyordu.

Birinci günün bilançosu şöyle idi: Bildiri dağıtmak, izinsiz yürüyüşe katılmak, beyanname dağıtmak ile suçlanıp yakalanan 100 kişi. Daha sonra bu gençlerin çoğu için her zaman olduğu gibi polise mukavemet, sopa taşımak gibi suçlamalar yapılacak ve 41 kişi savcılığa verilecekti. Ancak burada belirtmek istediğimiz bir şey daha varki daha Perşembe sabahı **«Altıncı Filonun ziyaretini yeren bildiri dağıtmak** la suçlanıp tutuklanan öğrencilerden hiç biri aradan yirmidört saat çoktan geçtiği halde hâkim önüne çıkarılmamış bulunuyorlardı. Cuma akşamı bunun nedenini soran gazetecilere Emniyet Müdürünün cevabı şuydu: **«Saat sekizi geçti, nöbetçi hâkim ve savcı yok. Nöbetleri bitti gittiler.»**

İkinci gün İzmir'de seller götürüp bardaktan başanırcasına yağmur yağmasına rağmen kararlı gençler miting için verdikleri karardan geçmediler ve büyük bir olgunluk içinde saat 14 de TMTF binası önünde toplanarak yürüyüşe geçtiler. Yürüyüş, Türk, İngiliz, Japon, Amerikan televizyonları tarafından izlenmekte idi. Binlerce genç emperyalizmi lânetliyerek Basmahane'en Cumhuriyet Alanı'na kadar yürüdü. **«Devrimciler el ele millî cephede, Amerikalı it evine git, Bağımsız Türkiye»** yürüyüş boyunca kullanılan sloganlardı.

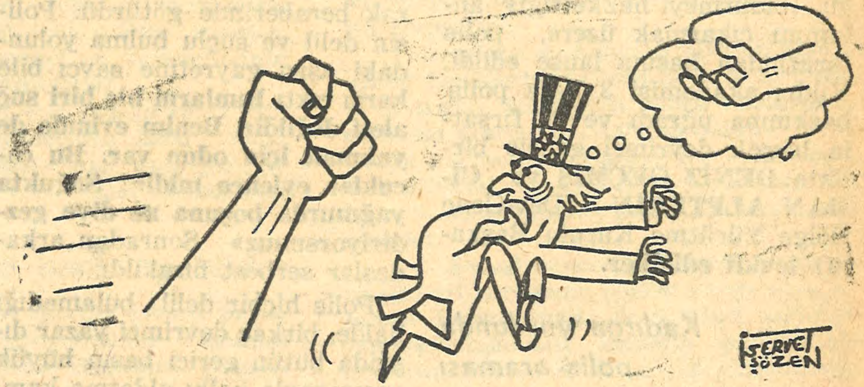
Bu sırada gerek yürüyüş sırasında gerekse yürüyüşten önce polis boş durmamış çeşitli gerekçelerle 28 öğrenciyi yakalamıştı. Bir muhabirin sorusunu cevaplayan polis yetkilileri, gençlerin nezare alınmadıklarını, şimdilik enterne edildiklerini bildirdi (!. Bu enterne işlemi özellikle hava karardıktan sonra bütün hızı ile devam edecek ve İzmir sokaklarında polis şebeke kontrolü yapmaya kadar işi ileri götürecekti. Daha sonra şebeke kontrolünden de vazgeçildi ve rastgele gençler toplanılmaya başlandı. Gece saat 02.00 sıralarında öğleden sonra enterne edilen gençlerin sayısı 80 ni bulmuştu.

Bu kadar çok sayıda insan tutuklandığı halde gerek vali gerekse emniyet yetkilileri susmaya devam ediyorlar **«Bütün gece sadece bir evin camları kırılmıştır, başka bir şey yoktur»** diyerek muhabirleri atlatıyorlardı. Peki o halde tutuklamaların devam etmesinin nedeni neydi? Bunun cevabı yoktu. Oysaki muhabirlerin tesbit edebildikleri kadarı ile, sadece mitingin bittiği saatlerden önce yedi araba tahrip olmuş, on kadar Amerikalılar daha dövülmüştü. Polisin tutumu bir bakıma radyo için istenilen sonucu verdi ve dinleyiciler İzmir'de hiç birşeyler olmuyormuş, kanısı uyandırıldı.

Bu arada şunu da söylemek gerekiyor ki, İzmir'de eski donanma şenlikleri kalmamıştı. Gece bar ve pavyonları gezen muhabirler hiç bir Amerikalı ere raslamadılar. **Ancak bu demek değildi ki «Erler kadın ihtiyaçlarını karşılamadılar.»** Çünkü teyit edilemiyen bir habere göre kentin ünlü bir kaç oteline gruplar halinde getirilen erlere daha sonra aynı otolar ile kadın sağlanmaya çalışılmıştır. Görenler Türk inzibat otoları ile Amerikalı erlerin grup grup getirildikleri otellerden birisinin Kilim Oteli olduğunu söylemişlerdir.

İzmitte Miting

20 Aralık 1969 Cumartesi günü İzmit'te miting vardı. Devrimci Gençlerin Öldürülmesi olayını protesto etmek için DİSK'e bağlı sendikalar Yürüyüş ve Miting tertiplemişlerdi. İstanbul'dan gelen 100 civarında devrimci gençerin de katıldığı yürüyüş başladığında, yürüyüşe bir o kadar da işçi katılmıştı. Ancak miting meydanına gelindiğinde kalabalık 1800 - 2000'i bulmuştu. Miting'te devrimciler 6. Filoyu ve devrimci gençlerin kaatillerini en sert biçimde protesto ettiler. Dikkati çeken bir nokta, Aren oportünizminin İzmit temsilcisi Şinasi Yeldan ve tayfası, yazıhanesinin camından bakıyordu yürüyen işçilere. Oportünizmin bölücü davranışları İzmitli işçileri devrimci saflara kazandırmaktan başka bir işe yaramamaktadır.

Devrimci Savcıya karşı gerici ayaklanmanın sonucu: fiyasko

Geçtiğimiz hafta içinde Konya'da gericiler, adlî makamları hedef alan bir gösteri düzenlemişlerdir. Çok sıkı askerî güvenlik tedbirlerinin alındığı yürüyüşte gericilerin bir kaç yüz kişlik kalabalığı büyük bir başarısızlığa uğramıştır.

Yargı organlarını hedef alan yürüyüşün arkasında devrimci savcı yardımcısı Doğan Öz'ün gericiliği hedef alan davranışları yatmaktadır. Bilindiği gibi Doğan Öz, Konya'da gericiliğe karşı kararlı ve inançlı bir mücadele yürütmektedir. Konya olayları sırasında, olay sanıklarını tesbit ederek adalete teslim etmesi, Doğan Öz'e karşı ilk tepkinin doğmasına yol açmıştır. Ardından Kayseri olayları üzerine Mücadele Birliği'nin yazdığı bir bildiriyi toplatmış, bildiriyi basanlar hakkında dâva açmıştır.

Son olarak Doğan Öz, tefecilere ve faizcilere karşı amansız bir savaş açmış, ve bu işi yürütenleri mahkeme önüne çıkartmıştır. Tefeci ve faizciler beraat etmelerine rağmen, karara Yargıtay nezdinde itiraz etmiş ve tefeciliğin açık suç olduğunu tesbit ettirdiği gibi, bu kararın bütün Anadolu için de geçerli -bütün tütün, fındık, pamuk bölgelerindeki tefecilik müessesesi- olduğunu da tescil ettirmiştir.

Feodal kalıntıların yemeğine taş koyan, millî demokratik devrim mücadelesi yolunda feodal kalıntılara önemli darbeler vuracak ve halkımızın millî cephede birleşmesinde önemli katkıları olacak olan bu kararlar, şüphesiz gericilerin tepkisiyle karşılanacaktı ve nitekim karşılanmıştır da. Gericiler Konya'nın genç savcı yardımcısının evini taşlamış, ölümle tehdit etmiş ve bu gösteri yürüyüşüyle de Doğan Öz'ü sindirmek istemişlerdir. Ama devrimci hareket ve bu hareket içindeki devrimciler, hiç bir şekilde baskılarla sindirilemiyecektir. Doğan Öz de sindirilemiyecek devrimcilerden biridir...

Cinayetleri örtbas etmek için gençliğe karşı açılan iftira ve baskı kampanyası polis baskınlarıyla genişletiliyor

Bü ün halkımızın, yıldız da gericiler tarafından öldürülen iki devrimcinin katillerine karşı gerekli tahkikatın yürütülmesi yolundaki isteği, iktidar tarafından devrimlere karşı bir baskı kampanyası açmak için bahane oldu. Devrimcilere saldıranlar mürteci katiller olduğu halde, göstermelik M.T.T.B. baskını dışında, bütün polis faaliyeti devrimci çevreler üzerinde yürütüldü.

Yıldız Akademisinde meşru müdafadan başka hiçbir amaç gütmeyen bazı silahlar, gençliğin «terörist ve anarşist» olduğu, «öldürmeyi hakkettiği» anlamını çıkarmak üzere, polis tarafından basına lanse edildi. Yıldız akademisi 3 defa polis baskınına uğradı ve bu fırsatla birçok devrimci gençle birlikte **DENİZ GEÇMİŞ** ve **CİHAN ALPTEKİN** (Dev-Genç Bölge Yürütme Kurulu Başkanı) **tevkif edildiler.**

Kadırga yurduna polis araması

Devrimci gençlik üslerinden biri olan kadırga Yurdu da Pazar sabahı saat 6.30 da polis baskınına uğradı. 500 kadar toplum polisinin sardığı yurt, çelik yelekli 200 kadar sivil polis tarafından baştan aşağı arandı. Dolaplardan, valizlere kadar, her yerin didik didik edildiği aramada, kantin duvarlarında asılı bulunan, Battal için yazılmış bir ağıt, Atatürkün bazı sözleri, ve Bursa Nutku polisler tarafından yırtılınca, bütün öğrenciler camlara fırlayarak «Kahrolsun Amerika» «Bağımsız Türkiye» «Katiller nerede?» diye bağırmaya başladılar. Arama sonunda polisin götürdükleri, hiçbirşey bulamadığını gösteriyordu. 8 sopa,, 1 kırık sustalı, antika bıçak, 4 molofot kokteyli ve Che Guevera'nın resmini suç delili olarak alan polis 7 öğrenciyi de suçlu sayarak beraberinde götürdü. Polisin delil ve suçlu bulma yolundaki aşırı gayretine savcı bile karşı çıktı **Bunların hiç biri suç aleti değildir. Benim evimde de yakmak için odun var. Bu çocuklar eylence midir? Soğukta yağmurda boşuna ne diye gezdiriyorsunuz»** Sonradan arkadaşlar serbest bırakıldı.

Polis hiçbir delil bulamadığı halde, birkaç devrimci yazar dışında bütün gerici basın büyük yaygarayla halkı aldatma kampanyasını yürütmekten geri kalmadı. «Kadırga yurdunda bir silah deposu bulundu» — TERCÜMAN «Bir kızıl yuvası daha basıldı» — SABAH «Beklenen baskın yapıldı» — BUGÜN

Polisin iftirası üzerine tutuklanan Deniz Gezmiş ve Cihan Alptekin Adliyede.

Vedat'ın katilleri 1,5 yıl sonra tekrar Teknik Üniversite yurdunda

Seri baskınlardan biri de Salı sabahı Gümüşsuyu Yurduna ve İ.T.Ü Öğrenci Birliğine yapıldı. Aynı askerî işgal havası içinde, yüzlerce polis kapıları tuttular ve odaları aramaya başladılar. Öğrenci birliğine kapısı kırılarak girildi. Ve hiçbir öğrenci oraya yaklaştırılmadığı gibi, birlik yetkilisi de olay yerinden uzaklaştırılarak, her türlü provakasyona müsait bir gizlilik ortamı yaratıldı.

Arama sonunda bir benzin bidonu, bir kaç sopa, megafonun pillerini ve yurt dolabında bulunan iki meyve bıçağını götüren polis iki öğrenciyi de bıçakların sahibi olduğundan dolayı nezarete aldı.

Hiçbir arama emri gösterilmeden girilen öğrenci birliği, büyük tahribata uğramıştı. Anahtarı mevcut dolapların bile kilitleri kırılmış; saymanlığa ait çelik kasanın kilidi zorlanarak bozulmuş, kapısı açık bölmelere bile duvarı parçalanarak girilmiş, bütün eşyalar ortalığa saçılmış, teksir makinası özel olarak tahrip edilmiş, kısaca, arama adı altında kanunsuz tahripçilik yapılmıştır.

Ertesi günü basına verilen demeçler. ise kötü niyeti açıkça göstermekteydi. Baskıncılar, kendileri lokalden topladıkları sandalye bacaklarını, duvardan söktükleri pervaz çıtalarını, elli adet sopa diye gösteriyor; matba makinasının benzin bidonu «molotof kokteyli yapmaya yarar malzeme, diye tanıtılıyor, Öğrenci birliğindeki megafona ait piller «Batarya» diye vurgulanarak satli bomba çağrışımı yaptırılmak isteniyordu. YALAN geçerli oldukça baskıncıların sıkıntısı yoktur.

Gözlerden uzak yürütülen ve açık zabıt tutulmayan bir baskında elde edilemeyecek suç delili (!) varmıdır? Aramada, Öğrenci Birliğinde ağır silahlar bulunduğu iddia edilseydi, bunun ne değeri olacaktı?. Böyle deliller ancak halkı kandırmak amacındaki iftiracıların işine yarar.

Sıra Site yurdunda:

Bin kadar öğrencinin kaldığı Site yurdu da çarşamba sabahı arandı. Herşey benzer şekildeydi. Aramadan sonra süpürge sapları ve tuvaletten sökülmüş bir kurşun boruyu delil olarak aldılar. Bunlardan başka üzerinden pek şüpheli bir tesadüf eseri gerici bir militanın üzerinden çıkan bir ruhsatlı tabanca da basına gösterilmek üzere alakondu. Ertesi gün basına verilen haberde gerici elebaşının tabancası da, baskıncıların yüzüne «Bağımsız Türkiye» diye haykıran öğrencilere mâledildi.

Vali diyorki «Aramalar devam edecektir. Gençlerimizin huzurunu sağlamaya çalışıyoruz» Gençlerin huzuru gerici saldırganlara yardım edilerek gençlik iftira yoluyla sindirilerek sağlanabilirmi? Bu şekilde ancak «Bağımsız Türkiye» seslerinden tedirgin olan işbirlikçilerin ve işledikleri cinayetten dolayı korku içinde bekleşen gerici canilerin huzuru sağlanabilir. Anlaşılan vali de bu huzuru ve kendi huzurunu sağlama peşindedir.

İşbirlikçi iktidar fırsat bulmuştur ve bir müddet bu baskınlar devam edeceğe benzemektedir. Gerçekten iş uzamış, Ankarada devrimcilerin evleri aranmış, en son da istanbulda Diyarbakır. Balıkesir ve Vakıflar öğrenci yurdu basılmıştır. Bulunan delillerin en ciddisi 1 adet oyuncak tabanca olmuştur. Bir haftadır süren aramalara rağmen polis hiçbir suç delili bulamamıştır. Çünkü arananlar suçlular değildir. Çünkü gerçek suçlu Türkiye halkı ve onun devrimci gençliği değil. Emperyalizmin bir avuç işbirlikçisidir.

Baskın basanın mı?

Devrimci gençliğe yapılan baskınlar bu baskını yapanlarınmıdır? Hayır! Bu baskın, emperyalizmin ve işbirlikçilerinin Türkiye halkına karşı baskınıdır. Bu gün işbirlikçi yarı bağımlı düzenin yarattığı kaçınılmaz buhranlar iktidarı zorlamakta, halk kitlelerinin memnuniyetsizliği artmaktadır. Son yıllarda gerek bu yüzden ve gerekse bağımsızlık kavgamızın gelişmesi sonunda kitle hareketleri şiddetlenmiş, öğrenci öğretmen boykotları grevler fabrika ve toprak işgaleri birbirini kovalamıştır. İktidar gelişen kitle hareketlerini bastırmak amacıyla devrimciler üzerine çeşitli yollardan baskı yapmak istemektedir. **Son polis aramalarının bir yönü, gerici saldırğanlığının bir parçası, yıldız cinayetlerinin bir devamı olmasıdır.**

Yıldız D.M.M Akademisi Baskısının içyüzü

Yıldız Devlet Mimarlık ve Mühendislik Akademisinde iki devrimci öğrencinin öldürülmesi ile güç duruma düşen siyasi iktidar, geçen haftayı, bu durumdan kurtulmak için manevralar çevirmekte geçirdi. Cuma günü yaptığı basın toplantısında, Battal'ın ölümünden sanık olarak, 11 kişinin ismini açıklayan İçişleri Bakanı, Yıldız DMMA'nin silâh deposu haline getirildiği hakkındaki ısrarlı sorular üzerine «gerekenin yapılacağı» cevabı ile niyetleri hakkındaki ilk işareti vermişti. Ve o gece sabaha karşı DMMA, jandarma ve polis tarafından basıldı. Canlarını korumak için bir haftadır gece-gündüz nöbet tutmaktan bitap düşmüş öğrenciler dışarı atıldı; okulda arama yapıldı; bulunan tabanca, tüfek molotof kokteyllerinin önünde İçişleri Bakanı, Vali ve Emniyet Müdürü «Aslan vurmuş Meşhedi» pozunda resimler çektirdiler. Ve ertesi gün gerici basında kampanya açıldı: Anarşi yuvası(!) basılmıştı; gerçek suçlular ortaya çıkmıştı. Bugün Gazetesi küstahlığı daha da ileri götürerek Battal'ın içerden ateş sonucu öldürüldüğünü iddia etmeye başladı. Olayların hikâyesine geçmeden önce, burada biraz duralım. İki arkadaşları polisin gözü önünde saldırıya uğrayarak öldürülen, ikisi de yaralanan öğrenciler, okulun önünde nöbet (!) bekliyen toplum polisinin, olaylara hiç müdahale etmemesi gerçeği karşısında (bu artık sabit olmuştur.), okullarını ve canlarını, yeni bir saldırıya karşı koruyabilmek için gece - gündüz nöbet tutmaktaydılar. Hergün okulun yeniden basılacağı hakkında yeni ihbarlar geliyor ve bu ihbarları doğrulayacak olaylar oluyordu. Örneğin, geçen sayımızda bahsettiğimiz ve üzerinde nedense durulmayan, Yıldız camii vaizlerinden Abdürrahim isimli birisinin gönderdiği, ve okulun önünde yakalanan 12 yaşındaki ortaokul öğrencisi, polis ve jandarma kuvvetlerinin sayı ve yerlerini öğrenmekle görevlendirildiğini söylemişti. Bunun yeni bir saldırı icin «hazırlık istihbaratı» olmadığını iddia edebilecek kimse var mıdır? Telefonlarla yapılan tehditlerde, »bu sefer Sten'lerle geleceğiz» deniyordu. Ve öğrenciler bu durumda sabahlara kadar nöbet bekliyordu. Bunun da sağır sultan bile duymuştu. Şimdi bir kıyamet: «Vay, akademide silâh bulunmuş! Vay öğrenciler silâhlı olarak nöbet tutuyormuş!» Ya neyle nöbet tutaçaklardı? Silâhlı, gözleri dönmüş şeriatçi - gerici çetelerine karşı, tavan süpürgesiyle mi? Açık saldırı karşısında kalan, polis tarafından korunmayan, canını korumak zornda bırakılmış kim olsa, her çareye başvurur. Bütçe karma komisyonunda konuşan Tekirdağ Milletvekili Yılmaz Alpaslan (CHP grubu adına İstanbula gelen tahkik heyeti üyesi) bakın ne diyor:

«Arkadaşlar, gerçek şudur ki, Vali olaylardan haberi olmasına rağmen polise yobazları durdurması için emir vermemiştir. Bu, orada bulunan bir resmî polisin ifadesidir.

Arkadaşlar, esasında İstanbul Valisi ayni sabah İstanbul'a gelmiş olan İçişleri Bakanına telsizleri açıyor ve sabah melodisi gibi Yıldızdaki kurşun seslerini dinletiyor. Bu söylediklerim resmi polislerin ifadesidir

Yılmaz Alpaslan, ayrıca, bir gün önce MTTB de toplanan gericilerin arasında bulunan bir polisin son anda Yıldız Akademisi önünde nöbet bekleyen toplum polislerinin yanına gittiğini ve buradaki polislerin kendisine «Biz müdahale etmek için emir almadık. Zaten yeteri kadar da kalabalık değiliz» dediklerini itiraf ettiğini söylemiştir.

Bu durumda, hâlâ, toplum polisinin görevini yaptığından bahsedilebilir mi? Dikkat edilirse «Kanlı Pazar» v.s. olaylarının aksine bu kez yetkililer bile toplum polisinin görevini yaptığını iddia edememektedirler Onlar sadece polisin davranışını mazur gösterebilmek için, polisin uzaklaşmasını akademi yönetici ve öğrencilerinin istediği yalanına sarılıyorlar.

Durum o kadar açıktır. Polisin görev yapmadığı bir yerde öğrencilerin «meşru müdafaa» için tedbir almalarına, «anarşi» diye yaygara koparmak da o kadar anlaşılmaz bir iştir.

Baskın ve korkunç tertip

Ne yazık ki. bazı öğretim üyeleri, şu basit gerçeği, yani öğrencilerinin canlarını savunma gayreti içinde oldukları gerçeğini, görememiş ve baskı karşısında yılarak, siyasî iktidarın tertiplerine âlet olmuşlardır.

Battal'ın ölümünden sonra, okulun sorumlu yöneticileri, bu sorumluluğu tek başlarına taşıyacaklarını ileri sürerek bütün öğretim üyelerinin ve 22 öğrenci temsilcisinin katılacağı genel kurulun her gün toplanmasını istemişlerdi. Polis baskınının yapıldığı güne kadar işler böyle yürümüştü. Vali kanalıyla İçişleri Bakanının yaptığı baskı sonucunda, bir kısım okul yönetim kurulu üyesi, aralarından birinin evinde, gece, gizli olarak toplandılar. Bu toplantıya, diğer öğretim üyelerine ve öğrencilere durumu haber verebileceklerinden şüphelendikleri, okul yönetim kurulu üyelerini, çağırmadılar. Ve o gece polisin okulu basması ve araması için vilâyete başvurulmasını karar altına aldılar.

Aynı gece sabaha karşı, okulda nöbet tutmakta olan öğretim üyelerine, «okulun gericilerce basılacağı ve gericilerin bu kez polis ve jandarma kıyafetinde okula sokulacağı» hakkında telefonla bir ihbar yapıldı. Bunun amacı apaçaktı. Böylece arama için okula girecek polis ve jandarmaya karşı içerdekilerin ateş açması temin edilmek isteniyordu. Böyle bir olayın ne gibi vahim sonuçlara da yol açacağı ortadaydı. Neyse ki, gerek ihbarı alan öğretim üyelerinin soğukkanlı davranarak, ikinci kısımdan öğrencilere bahsetmemesi, gerekse jandarma alay kumandanı albayın iyi niyetli ve basiretli tutumu, böyle bir faciayı önledi. Meşru müdafaa halindeki öğrencilerini, kamu oyu önünde, öğrenci kaatilleri ile aynı hizaya düşürmeyi hedef alan böyle bir tertibe âlet oldukları için bazı öğretim üyeleri pişmanlık duymaktamıdırlar bilmiyoruz. Arkadan vurdukları öğrencilerin yüzüne nasıl bakabilecekleri onların düşüneceği bir iştir. Fakat kamu oyunun dikkatinin ve soruşturmanın hedefinin saptırılmaması bakımından bazı noktaların tesbitinde yarar görüyoruz:

1 — DMMA. de bulunun silâhlar, öğrencilerin kendilerini savunmak için, Mehmet ve Battal'ın ölümünden sonra edindikleri, savunma araçlarıdır. Asla bir saldırı aracı olarak kullanılmamışlardır. Bu bakımdan iki ölü ve iki yaralıyla neticelenen saldırıların soruşturmasında etken bir unsur değildirler.

2 — Soruşturmanın ana yönü akademi ve öğrenci yurtlarına baskın yapıp silâh aramak doğrultusunda değil, fiilen saldırıyı yapmış bulunanları kimlerin örgütlediği, kimlerin finanse ettiği ve silâhlandırdığı, kimlerin bunları himaye ettiğinin araştırılması yönünde olmalıdır.

3 — Yıldız camiindeki vaizler için yapılan ihbarlar değerlendirilmelidir. Okulda yakalanan çocuğu gönderen adam ve göndertme amacı mutlaka açıklanmalıdır.

4 — Bu işlerin arkasındaki örgütler ve kişiler gün ışığına çıkartılmalıdır. Polisin hareketsiz kalmasına yol açan emirlerin kimin tarafından verildiği ortaya dökülmelidir.

Aksi halde yetersiz delillerle adliyeye verilecek sanıklar, sadece işin örtbas edilmesini sağlar o kadar... Tabii bir müddet için!..

Gençliğe açılan iftira kampanyası

Son aramalar ve arkasından basına verilen demeçler, devrimcilere karşı işlenen cinayetleri mazur göstermek için açılmış adi bir iftra kampanyasından başka birşey değildir. Polis öğrenci yurtlarında ve devrimcilerin evlerinde neyi aramaktadır. Bugün aranacak birşey varsa o da devrimci şehitlerin kanıdır. Ve devrimciler bunu arayacaklardır. Baskıncılara düşen devrimciler hakkında halkı yanıltmak üzere bahane aramaktır. Halka karşı, işbirlikçilerin hizmetinde olmaktır. Yaptıkları budur. Yaptıkları, basına yalan beyanda bulunmak, maksatlı tahrikçilik yapmak ve «gençlik de silah kullanıyor, ölümler normaldir» kanısını uyandırarak; açık cinayetlerin halkta yarattığı öfkeyi bastırmak. Bu şekilde baskıncılar, Amerikan uşağı mürteci katilleri biraz daha mazur gösterme gayretine hizmet etmektedirler. İşleri kolaydır. Biraz yalan, biraz şiddet yeter görünmektedir. Fakat yaptıkları pis bir iştir.

İftiralara cevap verelim işbirlikçi iktidarı halk önünde teşhir edelim

Gerçekler yalanlarla örtbas edilemez. Devrimciler bu baskılardan yılmaz. Aksine işbirlikçi iktidarın iftira kampanyası onun halk düşmanlığının sahtekâr politikasının daha iyi anlaşılmasına vesile olacaktır. Halk kitleleri her geçen gün gerçekleri daha iyi görmekte gittikçe artan sayıda mücadeleye girmektedirler. Kim politikasını yalana dayamıştır, O, ergeç iflasa mahkumdur. Kim, mücadelesini haklı gerçeklere dayamıştır. zafer onundur.

İşbirlikçi iktidarın polis oyunları kendisini kurtaramayacaktır. Zafer ergeç millî kurtuluşçularındır; Halkımızındır.

Devrimciler!

Gerici iktidarın, zorba baskılarına ve maksatlı iftira kampanyasına yigitçe karşı duralım. Yalanları etkisiz kılmak icin gerçekleri halka duyuralım. Gerici iktidarın «iftiralarına» karşı, «gerçekleri açıklama kampanyası» açalım!

„İşçi-Köylü Halkçılık kurultayı"n

7 Aralık Pazar gün
salonunda toplanan İş
Kurultayı'na Asistan
tarafından sunulan te
gelecek sayımızda a
Hikmet Kıvılcımlı, Prof
Orhan Müstecaplıoğ
ve Dr. Mahir Kaynak
önemli tebliği de özet

Millî Kurtuluş Savaşımız, hiç şüphe yok, son 200 yıllık sömürgeleşme tarihimizin biricik yüz ağartıcı aralığıdır. Etkilerini günümüze kadar sürdüren bu olaydan, şu günkü tartışmalarımız için çıkarabileceğimiz dersler vardır. Bugünkü devrimci eylem tartışmalarımızda, yakın geçmişimizin en millî, en gerçek devrim olayı olan millî mücadele deneyimizin ışığından yararlanmazsak, büyük ölçüde karnalığa düşmüş oluruz. Yolumuzu aydınlatacak ışık, bütün dünya halklarının devrimci pratiği, bu pratiğe yön çizen devrimci teori olduğu kadar, kendi halkımızın öz deneyleridir de..

I

Millî Kurtuluş savaşımız, emperyalizmi bir sistem olarak yer yüzünden silmeye yönelmiş, tutarlı bir devrimci ideolojiyle donanmış bir eylem sayılmasa bile, emperyalizme darbe indiren, onun gücünü kıran bir millî harekettir. Her toplumsal olay, bu olayı yaratan ve sürükleyen sınıfın damgasını taşıdığına göre, millî kurtuluş savaşımız da öncü ve yönetici kadrolarının sınıfsal niteliğiyle tarif edilebilir. Bu açıdan. millî kurtuluş savaşımızın bir küçük burjuva hareketi olduğunu söyleyebiliriz. Çünkü savaş, gerek fikir plânında, gerekse askeri alanda küçük burjuva gelişli sivil-asker aydınların önderlik ettiği bir harekettir. Bu harekete yer yer ve kısmen ağalar, eşraf, aşiret reisleri de katılmışlar, milliyetçi kadrolarla işbirliği etmişlerdir. Hareketin kitle unsurunu ise yoksul Anadolu köylüsü meydana getirmiştir. Köylü kitlelerinin yıllanmış bezginliğni giderebilmek, onları eyleme sokabilmek içn milliyetçi kadroların eşrafla işbirliği yapması, onların aktif desteğini sağlaması ve halk kitleleri üzerindeki nüfuzlarını harekete geçirmesi gerekmiştir.

Millîci sınıf ve tabakaların karşısında ise başta İngiliz ve Yunan emperyalizmi vardır. Fransız ve İtalyan emperyalistleri ise, Anadolu'nun paylaşmasında umdukları payı elde edemeyince İngiliz ve Yunanlılara karşı cephe almışlar, İtalyanlar millî mücadeleyi el altında fiilen desteklerken, Fransızlar da Ankara hükûmetiyle anlaşma masısında oturan ilk emperyalist devlet olmuşlardır. Millî mücadelemizin usta taktisyeni Mustafa Kemal, emperylistler arasındaki bu çelişmelerden ustaca yararlanmasını bilmiştir.

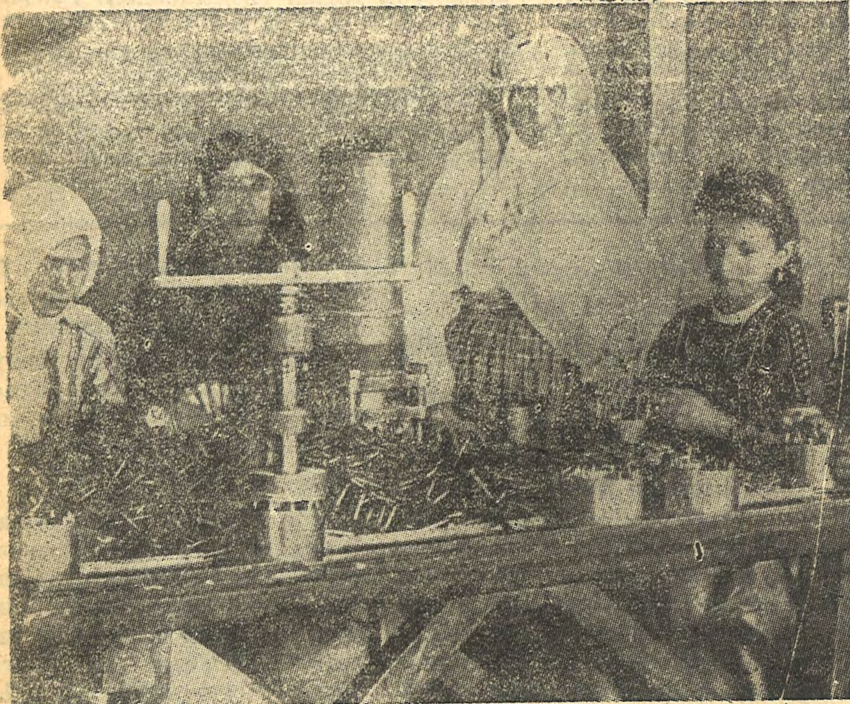
Emperyalizmin işbirlikçilerine gelince: bunlar başta Padişah ve satılmış paşalarıyla Osmanlı sarayı ve bürokrasisi, liman şehirleri kompradorları, bir kısım ulema ve Anadolu isyanlarının körükleyicisi bir kısım ağalar, beyler..

Emperyalistler ve işbirlikçileri, bazı satılmış ve cahil din adamlarına karşı-devrimci fetvalar verdirir, toprak ağalaına isyanlar çıkarttırırken (Çapanoğulları ve Şalgamoğulları isyanları) milliyetçi subay ve aydın düşmanlığını da körüklüyorlardı. Bugün Türkiye'nin baş çelişkisini bürokrasiyle halk arasındaki bir çelişki olarak görenlerin, millî kurtuluş savaşının yöneticisi olan milliyetçi kadroları da «muhafazakâr» ve «gerici», hâkim sınıfların ideolojik baskısı alındaki bir kısım halkı ise, isyanlarda olsun karşı devrim hareketlerinde olsun, sırf anti-bürakratik birtakım sloganlar kullandıkları için «ilerici» sayıp saymıyacakları sorulmaya değer. Aynı görüş açısından, halkın kendiliğinden örgütlenişi olarak sanılacak çeteleri kuvayı milliye müfrezelerini, kuvayi seyyareleri yönetenleri ilerici ve halk önderi bunun karşısında düzenli ordu fikrini savunanları ise «halk düşmanı» olarak nitelemek kolaylaşacaktır. Tabiî bu düzensiz kuvvetlerin büyük bir kısmının asker kaçaklarından, mahkûmlardan, şakilerden meydana geldiğini unutarak.. Çerkes Ethem'in kuvayi seyyaresinin halk üzerindei tethişçiliğini ve yağmacılığını görmezlikten gelerek... Oysa gerçek odur ki, millî kurtulşçu Anadolu küçük burjuvazisinin aydın-memur kanadı; Osmanlı bürokrasisinin Tanzimatın işbirlikçi bürokrasisinin bir uzantısı değildir. Tersine, kökü Jön Türklerin ve İttimat ve Terakkicilerin bilinçsiz de olsa milliyetçi kadrolarına dayanan yeni bir zümredir ve bizzat Osmanlının işbirlikçi bürakrasisiyle, İstanbul ve sarayla çelişki halindedirler. Mustafa Kemal de millî kurtuluş savaşında biricik milliyetçi örgüt olan İttihad ve Terakkinin tabanına dayanmıştır. Kurtuluş savaşının öncü saflarını bu partinin ileri gelenleri meydana getirmiştir.

Görülüyor ki, baş çelişkinin emperyalizmle Türk halkı arasında belirdiği bu dönemde, «merkezci, tekelci ve ceberrut» devlet geleneğini sürdürmekle suçlanan İttihatçı kadrolar milliyetçi ve antiemperyalist bir kavgaya öncülük edebiliyorlardı. Bu sıralar, antibürakratik ve sözde halkçı nitelikli Hürriyet ve İtilâf ise İngiliz himayeciliğini savunuyor, Kuvayi Milliyeye açıkça cephe alıyor, karşı-devrimci muhalefetin başını çekiyordu.

Bilindiği gibi İttihat ve Terakki 1924'de Cumhuriyet Halk Fırkasını doğururken, Hürriyet ve İtilâf Karabekir'in Terakkiperver Fırkasına, Fethi Okyar'ın Cumhuriyetçi Serbest Fırkasına, Menderes-Bayar ikilisinin Demokrat Partisine ve nihayet bugün Adalet Partisine kaynaklık etmiştir. Birinci Cumhuriyetin adlarını verdiğimiz bu muhalefet partilerinin ortak ve değişmeyen ana niteliği ise işbirlikçi ve karşı-devrimci olmaktır. Hattâ, bugün genel bir yaklaşım olarak denebilir ki, Müdafaai Hukukun en güçlü örgütlerinin kurulduğu yerlerde, Hürriyet ve İtilâf soyundan gelme D.P. ve A.P. gibi işbirlikçi ve karşı-devrimci partiler kayda değer bir gelişme gösterememişlerdir. Denebilir ki, bugün ülkemizde mevcut millici-işbirlikçi ayırımının kökleri esas itibarile millî mücadele yıllarına kadar uzanmaktadır. Milliyetçi-devrimci kadro saflarında da birtakım «sapma» eğilimleri gösterenler yok değildir. Devlet eliyle zenginleşme ve nüfuz ticareti yollarına sapanlar, ithalat ve ihracat şirketleriyle ortaklık kuran İstiklâl Mahkemesi Başkanları, hilafetçi ve saltanatçı vekiller, kumandanlar, yüksek memurlar, Amerikan mandası isteyen aydınlar bunlara örnektir.

Fakat devrimci-milliyetçi kadro zaman zaman bölünme tehlikeleri geçirmekle, yer yer yanlış eğilimlere kapılma istidadı göstermekle beraber millî mücadeleyi başarıya götürmesini bilmiş, millici- devrimci çizgiden sapmamıştır. Ayrıca bu kadrolar Jön Türkçü ve İttihatçı bir kökten gelmekle beraber, iktisadî görüşten yoksun, emperyalizmden habersiz Jön Türklere nazaran çok daha biliçli, islâmcılıkla turancılık arasında bocalayan İttihat ve Terakkiye oranla da çok daha tutarlı ve milliyetçi bir çizgidedir. Bu olay, ülkenin mukadderatında uzun yıllar söz sahibi olmuş bir zümrenin kendini yenilemeyi, devrimci deneylerden gereken dersleri çıkarmayı bildiğini göstermesi bakımın

1. Milli Kurtuluş Savaşımızda kadınlarımız cephane hazırlıyor.

...a tebliğ

Bülnt Tanöre

...inü İstanbul TÖS İşçi-Köylü Halkcılık ...Dr. Bülent Tanör tebliği yayınlıyoruz ...aynı kurultaya Dr. ...of. İsmet Sungurbey ...oğlu, Nizar Özkaya ...k tarafından sunulan ...olarak yayınlıyacağız

Mustafa Kemal hareketi, küçük burjuva bürokrasisinin millici eğilimini temsil eder. Bu hareket bütün millici sınıfları ardında toplıyabilmiştir.

...dan da onlar hesabına bir puandır. Zaten sömürgeleşme tarihimizin son 60 yıllık diliminde emperyalizme karşı verilen kavgada, bilinçli olsun olmasın küçük burjuva gelişli asker ve sivil aydınların baş rolü oynadıklarını görürüz. Bu zümrenin son olarak gerici ve işbirlikçi DP iktidarını devrimesi, ondan bu yana da daha tutarlı bir şekilde anti emperyalist ve halkçı bir çizgiye yaklaşması, demokratik hak ve hürriyetlerin geliştirilmesinde çaba göstermesi, demokratik bir Anayasa yapması, bu zümrenin tarihin akış süreci içerisinde gittikçe redikalleşmekte olduğunu göstermesi bakımından da anlamlıdır.

Buraya kadar söylediklerimiz, küçük burjuva gelişli aydtn - memur zümrelerinin Türkiyenin temel meselesi olan anti emperyalist ve demokratik devrim mücadelesinde devrimci bir rol oynamış olduklarını ve bundan böyle de oynayabileceklerini belirtmek icin söylenmiştir. Türkiyenin baş çelişkisini bürokrasiyle halk arasındaki bir çelişki olarak gösterenlerin ise bu zümrelerin nasıl olupta anti emperyalist ve demokratik kavgada devrimci bir rol oynayabildiklerini açıklamaları güçtür.

Böylece son 60 yıllık devrim tarihimizin, özellikle millî kurtuluş savaşımızın bize öğrettiklerinden şu birinci «doğru»yu çıkarabiliriz: Küçük burjuva, işçi ve köylü halkımızın 19 uncu yüzyılın ortalarından bu yana emperyalizmle ve onun işbirlikçileriyle olan çelişkisi, Türkiye'nin baş çelişkisi haline gelmiştir. Halkla aydın-memur kadrolar arasındaki gerilimi baş çelişki olarak göstermek doğru değildir. Bu, gerçek düşmanı bir yana itip, halka gölge hedefler göstermektir. Halkın, bilhassa hâkim sınıfların ideolojik baskısı altında yaşayan halkın bu tarz duygularının körüklenmesi, ancak, kolay fakat geçici politik başarılar sağlıyabilir. Fakat uzun vadeli devrimci eylem, devrim için bilinçlendirme bu değildir.

İşçi-Köylü Kurultayının ilk ödevi de, bence, Türkiyenin baş çelişkisinin ne olduğunu ve buna göre işçi-köylü halkımızın gerçek düşmanlarının kimler olduğunu doğru bir biçimde belirlemek ve buna göre bir devrimci eylem stratejisi kurmaktır.

Son 60 yıllık devrimci deneylerimizden, küçük burjuva gelişli asker ve sivil aydınlar hesabına çıkarılabilecek olumlu sonuca işaret etmiş bulunyoruz.

Fakat gerçeğin eksiksiz bir şekil de ortaya çıkması, bütün çelişkilerin ve bu arada olumsuz yönlerin de ortaya konmasına bağlıdır. Gerçekten de, devrimci ve milliyetçi kadroların yukarda değındiğimiz olumlu yönü, olumsuz yon le çelişme halindedir. Bu da, bu kadroların sınıfsal kökeni olan küçük burjuvazinin iki yana yalpalayıcı, bocalayıcı niteliğinde toplanır. Büyük burjuvazi ile işçi sınıfı arasında yer alan küçük burjuvazi, bu iki sınıfın baskılarına açıktır. Büyük burjuvazinin geliştiği dönemlerde yoksullaşıp işçi sınıfına yaklaşır ve onunla kader ortaklığı kurarken, diğer yandan, buna karşı direnir ve burjuvazinin üst basamaklarına tırmanmak, proleterleşmekten kurtulmak ister. Kendine has bir ideolojisi de olmadığından burjuvazinin kuvvetli olduğu dönemlerde burjuvazinin, proleteryanın kuvvetli olduğu dönemlerde de onun ardısıra gitme eğilimi gösterir.

Bu genel tablo büyük çapta Türkiye için de geçerli olup, küçük burjuva gelişli asker-sivil aydınlar da ayni bocalayışı göstermişlerdir denebilir. Kurtuluş savaşının askerî safhasının tamamlanmasından sonra, iktisadî millî kurtuluş savaşına da girişen. millî iktisat sloganları atan bu zümre, Türkiye'nin emperyalizmin açık pazarı haline getirilmesine de en azından seyirci kalmış, Devlet eliy le işbirlikçi burjuva yetiştirilmesine yardımcı olmuştur. Millî kurtuluş savaşı yıllarında eşraf ve ağalarla işbirliği yapmasına rağmen, savaş şartlarının da sağladığı bir kolaylıkla onları disiplin altında tutmayı başarmış fakat savaş sonrasında bunlara çok fazla direnmeden teslim olmuştur. Devrimin anti feodal yönünün güdük kalmasının sebebi bundandır.

Kemalist küçük burjuva hareketinin bu başarısızlığı, kurtuluş savaşı yıllarında oluşan ittifaklar ya da birleşmelerle de açıklanabilir.

Bilindiği gibi, günümüz kurtuluş savaşlarının pek çoğunda savaş sömürücüye karşı olduğu kadar, onunla işbirliği eden kapitalizm öncesi düzenin hâkim sınıflarına, ağalara, beylere, eşrafa karşı da yürütülür. Devrimci eylemin temelini köylüler, özellikle, topraksız köylüler oluşturur. Devrimin hedeflerinden biri de kapitalizm öncesi üretim biçiminin ve hâkim sınıflarının ortadan kaldırılmasıdır. Bizde ise, kurtuluş savaşında önemli rol oynayan eşraf ve diğer taşra mütegallibesi zaferden sonra tasfiye edilmeyi değil, zaferin meyvalarından yararlanmayı tasarlıyordu. Objektif şartların da bunu desteklemesi sonucu, amaçlarına ulaşmayı bildi. Anti feodal yönü güdük kalan, tarımdaki kapitalizm öncesi şekilleri tasfiye edep sanayileşme için gerekli ürün fazlasını sağlıyamıyan yönetici kadrolar ise, bu sebepten, emperyalizme karşı direnmelerini de uzun süre devam ettiremediler. Küçük burjuva nitelikli kemalist devrimin, anti feodal yönü gibi anti emperyalist niteliği de gelişme gösteremedi.

Bugün emperyalizmin, Türkiye'nin toplum yapısını gittikçe kesin çizgilerle ikiye böldüğü bir aşamadayız. Buna paralel olarak. küçük burjuva gelişli asker ve sivil aydınlarda da bir bölünme; iki zıt yönde kutuplaşma olayına şahit olmaktayız. Bir kısım yukarı seviyeden bürokrat Amerika'yla ve yabancı sermayeyle işbirliğine kayarken, tabandaki unsurları gittikçe yoksullaşmakta ve yoğun bir şekilde radikalizme yönelmektedirler. Bu kutuplaşma süreci, bu zümrenin hangi kanadının devrimci nitelik kazanmaya daha yatkın olduğu konusundaki tartışmalara da ışık tutar.

Öyleyse, millî kurtuluş savaşımız deneyinin öğrettiği ikinci «doğru»yu da şu şekilde özetleyebiliriz: Küçük burjuvazinin öncülük ettiği bir millî kurtuluş hareketi, işçi sınıfının öncülük edeceği bir kurtuluş savaşına oranla bir sakıncayı, bir zaafı içinde taşır: burjuvaziye, işbirlikçi burjuvaziye ve emperyalizme yenik düşmek hiç değilse devrimle karşı - devrim arasında sürgit bocalamak...

Böylece. işçi-köylü halkçılık kurultayının şu kısa günde ele alıp aydınlığa kavuşturabileceği meseleler ya da gündem şu şekilde belirlenebilir sanıyorum:

1. Bugünkü Türkiye'de baş çelişki nedir? Halk sınıflarının baş düşmanı kimdir?

2. Önümüzdeki ilk devrimci adım ve hedef nedir?

3. Devrimci güçbirliği hangi sınıf ve tabakalar arasında, hangi ilkelere göre kurulabilir?

Güçlenen Devrimci ittifaklar Gerici parlamentarizmi Sarsıyor

Geçtiğimiz haftalarda işbirlikçi AP ve ona karşı muhalefet yürütmekten vazgeçmiş CHP'nin grup toplantıları oldukça yoğun geçti.

AP içinde «Yeminliler» ve «Bilgiç'çiler» diye ayrılmış olan klikler birbirlerine karşı sert bir mücadele içinde olduklarını gösterdiler. İşbirlikçi çevrelerin, masonların, liberal büyük burjuvazinin temsilcisi olan «Yeminliler» ile daha çok dinci ve taşra mütegallibesinin, tefecilerin, toprak ağalarının temsilcisi olan Bilgiç'çilerin çatışması, Ethem Kılıçoğlu'nun yeminlilere ait suiistimalleri açıklıyacağını söylemesi ile tekrar alevlendi.

Bir yandan lâik ve liberal çevrelere karşı güç durumda kalmamak için irticaa karşı olduğunu söyleyen Demirel iktidarı, diğer yandan da geleneksel emperyalizm - irtica ittifakını devam ettirmek durumundadır. İktidarın irtica ile mücadele edeceğini düşünmek mümkün değildir.

CHP içinde ise hem İnönü, hem de Ecevit sözde halkçılık paravanası arkasında, millî kurtuluş mücadelesini yürüten devrimcilere saldırmakla vakit geçirmektedir. Kemalist devrimcilerden ve CHP içinde mevcut ilerici çevrelerden, «Ortanın Solu» adı altında Filipin demokrasisini kurtarma çabalarının doğurduğu. tabanını teşkil eden kitlenin isteklerini aslâ yansıtmayan. sonuçlara hoşnutsuzluk ve direnme başlamıştır.

Gerici ittifakın büyük liderleri!

Bir zamanlar, devrimcilik adına ortaya çıkan ve küçük burjuvazinin ilerici ve millici kesimlerinde umutlar uyandıran Bülent Ecevit, 26 Aralık Cuma günü CHP Genel Yönetim Kurulunda yaptığı konuşmada, Filipin tipi demokrasiye boyun eğmeyen bütün güçlere saldırmakta, İnönü'nün başlattığı küfür kampanyasını daha ileri götürmektedir.

CHP Genel Sekreteri, devrimci gençliğin bölünmüş olduğunu, birkaç sersesi ve haytâ dışında, çoğunluğun CHP'li olduğunu iddia etmektedir. TMGT Başkanı Kâzım Kolcuoğlu. İnönü'ye gönderdiği açık mektubunda gençliğin mücadelesinin durumunu anlatmıştı. Son işgal ve direnişlerde. yurtlarda ve cemiyetlerde yapılan seçimlerden de açıkça görüldüğü gibi, CHP, gençlik üzerindeki etkisini tamamen yitirmiştir. Gençlik her zamankinden fazla bütünlük içinde, Millî Kurtuluş mücadelemizin hizmetindedir.

Ayrıca Ecevit, mantık karışıklığını yansıtan demagojik ifadesi ile kendisinin gerçek solcu olduğunu, bağımsızlık anlayışının «ekonomik bağımsızlık» olduğunu söylemekte, solculuğun, devrimciliğin ölçüsünün bağımsızlık ve demokrasi kavgasındaki tutarlılık olduğunu bilmemezlikten gelmektedir. Gerici saldırıları ve polis tertipleri sonucunda devrimciler aleyhine yürütülen iftira kampanyasına da katılan Ecevit, bu davranışı ile iktidar ile arasındaki çizgiyi ortadan kaldırmıştır.

İnönü ve Ecevit bu tutumları ile CHP'deki toprak ağaları ve işbirlikçiler kanadının siyasetini temsil etmektedirler. Filipin demokrasiciliğinin şartlarında emperyalizme. AP karşısında alternatif olma ve ciddî olarak iktidara gelme hevesleri vardır.

Amerikan emperyalizminin. işbirlikçilerinin ve kapitalizm öncesi kalıntıların tahakkümüne karşı, yurdumuzda yürütülmekte olan mücadele kesinleşmekte ve saflar daha fazla belirginleşmektedir.

Çağımızda millî kurtuluş hareketlerinin, en tutarlı biçimiyle, proleter devrimcileri tarafından sürdürüldüğü, emperyalistler de dahil. herkesin bildiği bir gerçektir. Proleter sosyalizminin yurdumuzun politik platformunda, hatırı sayılır bir güç haline gelmesi.

Kubilay anıtında emperyalizme karşı mücadele antı

1969 yılı, işbirlikçi iktidarın iplerini çektiği bir dizi Menemen katliâmı ile geçti. Bu yüzden 1930'ların devrim şehidi Kubilây'ın ve arkadaşlarının bu yılki anma toplantısının ayrı bir önemi vardı. Bu yıl ilerici günlük basın, Menemen irtica ayaklanışına sayfalarında daha geniş yer ayırdı.

Menemen'de yapılan anma törenine halk, bütün okullar ve siyasî ve dinî irticaın destekçi gücü Amerikan 6. Filosuna karşı İzmir'de başarılı protesto hareketlerini yürüten üniversite öğrencilerinin bir kısmı da katılmış bulunuyordu. Türkiye Devrimci Gençlik Federasyonu Genel Başkanı Attilâ Sarp, yaptığı konuşmada şunları söyledi:

«39 yıl önce Menemen'de Kubilây'ı şehit eden Derviş Mehmet, Yunan işgali sırasında Yunanlılarla işbirliği yapan bir vatan hainidir ve yobazdır. O zamanlar İngiliz emperyalizminin körüklediği irtica, bugün Amerikan emperyalizmi tarafından körüklenmekte, İstanbul'da sabah namazından çıkan yobazlar. Battal Mehetoğlu adlı üniversiteli kardeşimizi, üniversite kapısı önünde kurşunlamaktadırlar.»

Tören sırasında devrim şehitleri için 3 dakikalık bir saygı duruşunda bulunuldu. Törenden sonra gençler «Yobazlar, işbirlikçiler kahrolsun!», «Atatürk geliyor!», «Devrimciler el ele, millî cephede.» diye bağırdılar, marşlar söylediler, emperyalizme ve işbirlikçilerine karşı mücadele antını tekrarladılar.

Menemen'de 23 Aralık 1930 sabahı Nakşibendi tarikatına bağlı Derviş Mehmet, avanesiyle birlikte şeriatın yeşil bayrağını açmıştı. Gericilere cesaretle karşı çıkan 24 yaşındaki teğmen Kubilây'ın başı kesilmiş, Bekçi Mehmet ve Pazvant Şevki öldürülmüştü. Kurulan Harp Divanı, 18 günde yargılamayı bitirmiş ve 3 Şubat 1931 sabahında darağaçlarında 28 kişi asılmıştı. Ve o devrin ikinci adamı İsmet Paşa, bugün gençler kurşunlanırken, Filipin tipi demokrasicilik oyununda dinî irticaı sinesinde barındıran iktidara el uzatmaktadır

Dikkate değer olan nokta şu ki Cumhuriyetin ilk yıllarında bir kenara sinmiş olan şeriatçı akımlar, dinî irtica ile sarmaş dolaş olan ve emperyalizme bir an önce kucak açmaya heveslenen Serbest Fırkanın kuruluşu ile ortaya çıkmışlar, 1930 yılının siyasi havasında büyük ümitlere kapılmışlardı

1946 yılından sonraki sözde demokrasi yolunda da iktidarlar sürekli olarak dinî irticaın sırtını sıvazladılar Ama Menderes devrindeki irticaa verilen tavizler daha çok oy kaygusuna dayanıyordu. Şimdiki işbirlikçi iktidar oy hesabı dışında, gelişen demokratik hareketlere karşı gerici grupları milis kuvveti ve terör unsuru olarak kullanma çabasına da girişti, ve böylece, iş devrimcilerin boğazlanmasına ve kurşunlanmasına kadar vardırıldı

Siyasî cinayetler karşısında devrimci ve ilerici güçlerin gösterdiği tepkiye karşı şimdi Demirel'e yakın günlük basında, fanatik gerici yuvaları besliyen çevrelerin, AP içindeki mukaddesatçı kanadın içinde olduğu teması işlenmeğe başladı. Oysa geçmişe oranla bugün millici güçler arasında daha geniş çevrelerde bilinmektedir ki irticai gruplar olarak ortaya sürülen zorbalık ve tethiş hareketleri arkasındaki el, feodal kalıntılarla kader birliğinde olan işbirlikçi burjuvazinin elidir ve emperyalizmden destek görmektedir.

Halkımız bildiri yayınlayan subayların yanındadır

Yıldız Devlet Mimarlık ve Mühendislik Akademisi öğrencilerinden Mehmet Büyüksevinç ve Battal Mehetoğlu'nun siyasî irticaın kiralık kaatilleri tarafından şehit edilmesi üzerine ordumuzdan yükselen devrimci ses, gerici ittifakı iyice telâşlandırdı.

Devrimci katliâmın baş tahrikçisi şeriatçı Bugün gazetesinin, bildirinin yayınlandığı günkü sayısı pek mazlumdu. 69 subayın bildiri yayınladığını manşete almış ve bildiriyi ilerici gazetelerin bile yapmadığı şekilde tam metin vermişti. Altında ise mutadın aksine hiç yorum yoktu Bugün gazetesinin o günkü nüshasını görenler epey yadırgadılar. Kimileri ise bıyık altından gülüyorlardı. Zira kulaklarda dolaşan bir söylentiye göre, Mehmet Büyüksevinç ve Battal'ın ölümünden sonra gazetenin giriştiği yayını susturmak üzere 100'ün üstünde deniz subayı Heybeli'den hareket etmiş, ancak güçlükle geri dönmeleri sağlanmıştı

Öte yandan yayınlanan bildiri üzerine bir başka çevrede de. şaşkınlık vardı. Bildiriyi önce inkâra yönelen iktidar yetkilileri, işin açık ve seçikliği karşısında «varlığını» kabullenmek zorunda kaldılar. Ancak emperyalizmin yardakçısı AP iktidarı için bildiri yenilir yutulur cinsten değildi. Örneğin bildiride: **«Yetsin artık bu alçakça katliâm, bitsin artık bu zulüm. Sahipsiz dedikleri devrimi yoketmeğe kalkanların karşısında yeni Mehmet'ler. yeni Taylan'lar. yeni Vedat'lar dikilecektir Bunu bilsinler Bunu anlasınlar ezenlerin kuklaları iplerini tutan elleri kıracak güçler de vardır Türkiye'de. Meydan boş değildir. Tüfeklerimizdeki mermi, mermilerimizdeki barut, yüreklerimizdeki ateş yeter size.»** denmekteydi. Gerekli tahkikata girişileceği. suçluların cezalandırılacağı bildirildi. Millî Savunma Bakanı Ahmet Topaloğlu kendisine sorulan bir soru üzerine kısaca «tahkikat yapıldığını suçluların cezalandırılacağını» söylüyordu.

Tahkikatlar başlar başlamaz 69 deniz subayının bildiriyi inkâr etmedikleri anlaşıldı. Daha da öte, bildiriden haberi olan ve yazılanları paylaşan daha yüzlerce subay vardı. Soruşturma genişletilecek tahkikat derinleştirilecekti. Metin, bilirkişilere verilmiş ve siyasî niteliğinin olup olmadığı sorulmuştu. Siyasî niteliği yoksa kanunen suç sayılmayacak, fakat olay, askerî disiplin açısından ele alınacaktır. Bu arada gazeteler bildiriyle ilgili olarak, bir teğmenin ve iki sivilin tutuklandığı haberini verdiler...

Tahkikatın sürdürüleceği muhakkaktır. Ancak nerede durdurulacağı henüz belli değildir. Demirel iktidarı, ordu karşısında sarsılan prestejini kurtarabilmek için CHP nin gericilerinin desteğinde bir süre ilerlemeyi deneyecektir. Bu ilerleyişin sınırını ise millici güçlerin dayanışmacı ve direnişi belirliyecektir. Halkımız Battal'ın ölümü üzerine yiğitçe sesini yükselten devrimci subaylarımızın yolundadır.

Gerektiğinde o da sesini yükseltmesini bilecek, evlâtlarını, işbirlikçi iktidar karşısında yalnız bırakmıyacaktır.

---

millî kurtuluşçu hareketin hızlanmasına ve saflar arasına daha kalın bir çizgi çekilmesine yol açmaktadır. Millî kurtuluşçu mücadelemiz, politanın birinci meselesi haline gelmekte, çeşitli sınıf menfaatlerinin temsilcisi olan politikacılar hesaplarını buna göre yapmaktadırlar.

Türkiye'deki ilerici ve karşı-devrimci gelişmeye direnen güçler. ki bunlar çıkarları emperyalizme karşı olan millî sınıfların var olan politik mücadelelerini temsil eden demokratik güçlerdir, meselenin emperyalizme karşı millî kurtuluş meselesi olduğunu kavramaktadırlar.

Bağımsızlıktan yana olmak veya olmamak kalın bir çizgi halinde belirmektedir. Proleter sosyalizminin kitleleri yönetme kabiliyeti kazanması, politik ve ideolojik etkinliğini, bütün sınıflar üzerinde duyurması, bu süreci hızlandırmaktadır Millî Cephenin kurulması ve güçlenerek mücadelesini başarıya ulaştırması birinci derecede buna bağlıdır.

Proleter devrimci hareket güçlenirken. halkımız üzerinde ekonomik baskılar artmakta, kitle hareketleri yaygınlaşmaktadır. Bu bütünleşme, emperyalizmin yurdumuzda tedirgin olmaya başlaması sonucunu doğurmaktadır. Emperyalizme bağımlı ve az veya çok onun etkisi altında olan güçler. politikalarını bu duruma göre ayarlamaktadırlar

Emperyalizm'le Türkiye halkı arasındaki çelişkinin yansıması olan bu mücadele sürerken. toplumumuzdaki diğer çelişkilerin yansıması olan mücadeleler de devam etmektedir. Bunlar mücadelemizle iç içe oldukları için izlememiz gereken ve umursamazlık edemiyeceğimiz derecede önemlidirler. Çünkü demokratik unsurlarla, gerici unsurların birbirinden ayırdedilmesi gerekir. Karşı güçlerin, kendi aralarındaki mücadelelerin de doğru olarak kavranması gerekir. Böylece düşmanı daha iyi tanımak ve mücadelemizi daha iyi yürütmek mümkün olur.

Mihri Belli beraat etti

Geçen yıl Siyasal Bilgiler Fakültesinde verdiği »Türkiye'de Karşı - Devrim» konulu konferansta komünizm propagandası yapıldığı iddiasıyla Mihri Belli aleyhinde Ankara İkinci Ağır Ceza Mahkemesinde açılan dâva sona ermiş ve Mahkeme, Belli'nin beraatına karar vermiştir.

Belli hakkında kovuşturma bu konferansın Türk Solu dergisinde yayınlanan tam metni üzerinde yürütülmüş ve Belli Mahkeme önüne tutuklu olarak sevkedilmişti.

Belli'yi savunan avukat Halit Çelenk, savunmasında, konferansı özetlemiş ve konuşmacının, 1940'ların başlarından bu yana Türkiye'de gittikçe gelişen bir karşı-devrimin yer aldığı ve 1950'de gerici güçlerin politika alanında baş temsilcisi DP'nin iktidara gelmesiyle bu karşı-devrimin perçinlendiği ve sonra da devam ettiği görüşünü ileri sürdüğünü belirtmiştir. Müvekkili adına konuşan Çelenk, «Bu durumda, bugünün devrimci görevi Millî Demokratik Devrimi gerçekleştirmek ve Türkiye'yi tam bağımsız ve gerçekten demokratik br ülke durumuna yükseltmektir. Bu da ancak toplumdaki bütün millî sınıf ve zümrelerin bir avuç işbirlikçi asalaka ve bunları destekleyen emperyalizme karşı bir ulusal şahlanışı sonucu gerçekleşebilir. Böyle bir görüşü savunmak da 142 nci maddenin ihlâli olamaz» demiştir.

Mihri Belli kısa savunmasında özet olarak şunları söylemiştir: «... Konuşmamın konusu olan "Türkiye'de Karşı-Devrim" ile hakkımda uygulanması talep edilen 142. madde arasında yakın bir ilişki vardır. 142 nci madde, 141 inci madde ile birlikte 1936 yılında kabul edilmiştir. Bu maddelerin kabulünde güdülen maksat, müesses nizamın (kurulu düzenin). korunmasıydı. 1930'lar Türkiye'sinin kurulu düzeni Kemalist düzendi. Tüekiye, bağımsız ve feodal unsurların (yobazın) sindirilmiş olması bakımından oldukça demokratik bir ülkeydi. Son çeyrek yüzyıl içnde bu düzen karşı devrimci nitelikte bir değişikliğe uğramıştır ve 141. ve 142. maddeler buna engel olamamış, Kemalist düzeni koruyamamıştır. Tersine bu karşı-devrim sürecini hızlandıran etkenler olmuşlardır. Bu maddeler birer karşı-devrim silâhı görevini yerine getirmişlerdir. 27 Mayıs bu karşı-devrimci gidişe "Dur" demiştir. Yani 27 Mayıs devrimci nitelik taşır. Ve 27 Mayıs'ın ürünü olan 1961 Anayasasına bu karşı-devrim silâhı maddeler aykırıdırlar. Bu gerçek her geçen günkü uygulamalarla doğrulanmaktadır.

Aykırılığın Anayasa Mahkemesi tarafından ergeç teslim edileceğine inanıyorum.».

Mahkeme, beraat kararını oybirliğiyle almıştır

Ayni Ağır Ceza Mahkemesinde bakılan yazar Arif Gelen tarafından çevirilen Lenin'in «Proletarya İhtilâli ve Dönek Kautski» adlı kitabında 142 inci maddenin ihlâl edildiği iddiasıyla açılan dâva ile Regis Debre'nin "Devrimde Devrim" adlı kitabının çevirisinin Toplum Yayınevi tarafından yayınlanması yüzünden Remzi İnanç hakkında ayni kanun maddesinin ihlâl edildiği iddiasıyla açılan dâva sona ermiş ve her iki sanık da beraat etmişlerdir

Güçlenen proleter devrimci hareketi yansıtmayan değişiklik gerçek çözüm değildir!

TİP'de bir Genel Yönetim Kurulu toplantısı daha parti yönetiminin ideolojik muhtevasına hiçbir yenilik getirmeyen bir Genel Başkan değişikliği ile son buldu. Çeşitli davranışlarıyla özellikle devrim şehidi Battal Mehetoğlu'nun cenazesi başında nöbet tutarak gençliğin safında yer aldığını belirtmesiyle uzun yıllar oportünist kliğin liderliğini yapan M. Ali Aybar'dan çok daha ileri bir çizgiyi izlediğini gösteren M. Ali Aslan bu görevinde 33 gün dayanabildi ve istifa etti. Aslan'ın istifasını işçi olmayan genel sekreter Yahya Kanbolat'ın istifası izledi. Yapılan seçimde, parti üyelerini asla temsil etmeyen Genel Yönetim Kurulu üyelerinin oy birliğiyle, Sendikacı Şaban Yıldız Genel Başkanlığa getirildi.

Şaban Yıldız'ın Genel Başkanlığa seçilişinden sonra, Aybar'cıların çoğunlukta bulunduğu merkez yürütme kurulunda istifa etti. Yeni Merkez Yürütme Kurulu için yapılacak seçimlerde adayların çoğu Aren kliğine mensuptu. Merkez Yürütme Kurulunda Aren'cilerin çoğunluğu kazanmasına engel olmak için M. Ali Aybar ve diğer Aybar'cı üyelerden Kemal Aksoy, Yaşar Kemal ve Samim Kocagöz Genel Yönetim Kurulundan istifa ettiler. Yeni Genel Başkan Şaban Yıldız'a göre Genel Yönetim Kurulu yakında yeniden toplanarak Merkez Yürütme Kurulunu seçecek ve muhtemelen en geç nisan ayında yapılacak olan Büyük Kongre'nin kesin tarihini saptayacak.

1962 yılından bu yana ilk kez bir sendikacının genel başkanlığa getirilmesi, sendikacılar grupunun partiye ağırlık koyma çabası olarak görülebilir. 1961 de TİP'i kuran ve bugüne kadar yönetim kademelerinde önemli görevler yüklenen sendikacıların parti içindeki siyasal gelişim çizgileri oldukça ilginç bir manzara göstermektedir. Uzun süre Aybar-Aren oportünizmiyle iş birliği eden sendikacılar. Aren oportünizminin «Emek» dergisi etrafında Aybar'a muhalefet(!) etmeye başlamasından sonra da oportünist yönetici klikten kopmadılar. Bu süre içinde sendikacıların devrimci sendikacılık görevini yerine getirmede önemli eksiklikleri ve parti içinde proleter devrimcilere karşı takındıkları tutumda büyük hataları görüldü.

Bundan birkaç ay önce, sendikacılar, Genel Başkan Aybar'a ağır (ve haklı) suçlamalar yönelterek oportünist yönetici klikten koptular. Onları bu davranışa iten nedenler, proleter devrimcilerinin oportünizme karşı açtıkları amansız ideolojik mücadelenin Aybar - Aren kliklerinin maskesini indirerek onların çirkin yüzünü gözler önüne sermesinin yanı sıra, DİSK'e bağlı işçilerin demoratik ve iktisadi mücadelelerinin eriştiği boyutlar ve bu mücadelelerin işçi kütlesinde doğurduğu devrimci zorlama idi. Proleter devrimcileri bu gelişmeyi de doğru olarak değerlendirmiş ve şu yorumu yapmışlardı (Aydınlık. sayı: 12):

«Önümüzdeki gelişme içinde, sendikacılar Aybar ve Aren oportünizmine karşı uzlaşmaz bir mücadele yürüttükleri ve bu mücadelelerinde işçi sınıfının devrimci düşücesinden yararlandıkları, partideki gerçek işçilerle, kol emekçileriyle ve devrimci aydınlarla kaynaştıkları, geçmişteki oportünist tutumlarını açıkça eleştirerek proleter devrimcilerine karşı düşmanca tutumlarını terkettikleri ölçüde de olumlu bir rol oynayabilirler. Sendikacıların bütün bunlara aykı-

Gençliği sindirmek için zemin hazırlıyorlar

Askerlik süresinin kısaltılmasıyla ilgili hazırlanmakta olan yeni kanunu dikkatle izlemeliyiz. Bugün göze batmıyacak bir kaç kısa madde, devrimci gençliği sindirmek için tezgâhlanan terörün tohumu olabilir.

Yeni askerlik kanunu henüz son haliyle belli olmamakla beraber, askerlik süresinin birbuçuk yıla düşürüleceği haberi gazetelerde çıkmıştır. İkinci bir haber de bütün yüksek öğrenim yapanların yedek subay olamıyacaklarıdır.

Askerlik süresinin kısaltılması; yarım milyonun üzerinde olan ve bu gidişle yakın zamanda bir milyona varacak olan ordumuzun sayısını, Nato'ya değil millî ihtiyaçlarımıza göre ayarlanması; ve dolayısıyla yatırıma gitmeyen harcamalarımızın kısılması sevindirici bir haberdir. Bu düzende bu cins tedbirlerle ordu meselemizin temelden halledilmiyeceği açıktır. Gene de. bu yeni kanun, Türk gerçeklerinin ekonomik durumunun, yatırım ihtiyaçlarımız, kısılan dış yardımlar zorlaması neticesinde meydana çıktığından, gerçekçi ve Türkiye gerçeklerine eğilme istikametinde bir kanundur; bu yüzden sevindiricidir.

Ordu sayısı azalınca yedek subay ihtiyacı da düşecektir. Bu arada, «özel teşebbüs» üniversiteleri de, piyasaya önemli miktarda diplomalı «üretecektir.» Bu iki nedenle bütün yüksek öğrenim yapanların yedek subay olamıyacakları akla yakın gelmektedir.

Peki, kim olacaktır yedek subay? Nasıl ve kim ayıklıyacaktır subay olmıyacakları? Haklı endişemiz bu noktadadır.

Yakın tarihimizde - hem tek partili devrede, hem de «demokrasi» devrinde, hatta 27 Mayıstan sonra da - gerici iktidarlar, yedek subay olma hakkını kazanmış olan bir çok genci «çavuşa çıkarmıştır». Solcu bilinen, Kürt diye mimlenen gençler yedek subay olamamış, hakları olan maaşı alamayıp ekonomik sıkıntı ve baskı altında kalmışlardır.

Bu uygulama, yedek subay okulları yönetmeliğindeki bir maddeye dayandırılmıştır: «Sınavlarda başarısız olan subay olamaz.» Neticeleri günlerce sonra bildirilen sözlü sınavlara itiraz etmek de, hep boşuna olmuştur.

Son zamanlara kadar, her yıl üç-dört genç çavuşa çıkarılırdı. Halbuki bugün yüksek öğrenim yapan gençler arasında yüzlercesi solcudur, yüzlercesi mert bir devrimci eylem içindedir, yüzlercesi çavuş çıkarılmağa «hak» kazanmıştır.

Gençliğin dvrimci eylemini baltalamak, sindirmek için fırsat kollıyan tutucu, karşı - devrimci güçler, hazırlanmakta olan yeni askerlik kanunundan yararlanmağa çalışacaklardır. Her yıl üç-dört değil, yüzlerce gencin subaylık hakkına tecavüz edeceklerdir.

Devrimci güçler ve gençlik bu konuda uyanık olmalıdırlar. Kanunun oldu bittiye getirilmemesi için dikkat etmelidirler.

Subay olmıyacaklar muhtemelen bir sınavla saptanacaklardır. Kanunda bu sınav kurulu ve işlemi ayrıntılı olarak belirtilmelidir. Sınav yazılı olmalıdır. Sınav kâğıtları karşılaştırabilmek için bütün sınav kâğıtları saklanmalı, sınav sonrası hemen yok edilmemelidir.

Sınav sonucuna itiraz halinde, anlaşmazlığa aynı sınav kurulu bakmamalıdır. İtiraz eden (veya vekil) sınav kâğıtlarına bakabilmeli, gereken karşılaştırmaları yapabilmelidir. İtiraz kabul edilmediği hallerde mahkemeye başvurulabilmelidir.

Ancak bu kayıtlar kanunda yer alırsa, Demokles'in kılıcı yok olur yüksek öğrenim gençliğinin başının üstünden.

Kanun daha meclise gelmemiştir. Devrimciler ve gençlik bütün güçleriyle kanunun bu kayıtlarla geçirilmesine çalışmalıdırlar. Meclis içinde bu haklı davayı savunacak gerçek demokrasi dostları bulunacaktır. Gençlik kuruluşları bu davalarına sahip çıkmalı, hazırlanan oyunu açığa çıkarmalı, hükümeti uyarmalıdırlar.

Yeni askerlik kanununu sessiz sedasız meclisten geçirmek istiyenler onu maksatlı kullanmayı planlıyanlardır.

Gerçek demokratlar konuyu açık seçik ve cesaretle ortaya koymalı, meleketi faşizmin çamuruna biraz daha batıracak bu terör kanununu zamanında etkisiz bırakmalıdırlar.

S. Çizmeli

rı yönde bir tutuma girmeleri halinde, gelişen işçi sınıfı hareketi ve devrimci mücadele onları mahkûm edecektir.»

Ancak sendikacıların Şaban Yıldız'ın Genel Başkanlığa seçilmesiyle belirginleşen ağırlık koyma çabalarının temsil etme iddiasında oldukları işçi sınıfının devrimci bilinciyle teçhiz edilmiş olduğu söylenemez. Nitekim Rıza Kuas «Akşam» gazetesinde çıkan demecinde şöyle demektedir: «Aydınların, sen iyi biliyorsun, ben iyi biliyorum mücadelesinden, parti, olmak ya da olmamak dönemine girmiştir... Parti, kavganın gerçek sahiplerinin eline geçerse sürebilir Aksi halde yürümez. Ama partinin bitmesi demek, asla sosyalist kavganın, yani Türk Emekçisinin sınıf bilinci içinde demokratik yoldan iktidara yürüyen devriminin durması demek değildir.»

Bu sözler, parti içinde küçük burjuva oportünizmine karşı verilen ideolojik mücadeleyi, hâlâ, aydınlar arası bir bilgi yarışması biçiminde gören, sosyalist kavgayı kavrayış tarzından da siyasal bilinç düzeyinin son derece geri olduğu anlaşılan bir zihniyetin ifadesidir.

Sendikacılar şunu görmek zorundadırlar ki, partinin içinde bulunduğu çıkmazdan kurtulması, devrimci harekete kazanılması için çıkar yol tektir: Başta proletarya olmak üzere bütün millî sınıfların çıkarlarına ihanet ettiği açık seçik ortada olan Aybar-Aren oportünizmine karşı kesin mücadele ve proleter sosyalizminin temel ilkeleri üzerinde devrimci birlik.

Sosyalizmin bilimini benimsedikleri ve devrimci mücadelenin pratiğine uyguladıkları ölçüde proleter devrimci saflarda yer almamaları için hiçbir sebep bulunmayan sendikacılar, kendi içlerindeki birtakım unsurlara karşı uyanık davranmak zorundadırlar. Kişisel kırgınlıklar, çekememezlikler, düşmanlıklar vb. nedenlerle proleter devrimcilerine karşı düşmanlık politikası izlenmesini önerebilecek herkese karşı şiddetle mücadele açmalı ve kim olursa olsun, etkisiz bırakmalıdır. Aksi halde sosyalist mücadeleler tarihimizde şerefli bir yer kaplamaları oldukça güç olacaktır.

★

Genel Merkezde bu çalkantılar sürerken İstanbul ilinde ilçe kongreleri devam etmektedir. Bu kongrelerden devrimci başarılar kazanarak çıkan proleter devrimcileri olmuştur. Her kongrede yürüttükleri yoğun ideolojik mücadeleyle görüşlerini daha çok sayıda TİP üyesine anlatma ve benimsetme olanağını bulan proleter devrimcileri, her ilçe kongresinden güçlenerek çıkmışlardır. Oportünizmin her mezhebi bütün ilçelerde gerilemiştir. Esasen, proleter devrimcileri, ilçe kongrelerindeki amaçlarının seçimleri kazanmaktan çok TİP üyelerini oportünist kliklere karşı uyarmak olduğunu açıkça ilân etmişlerdir (Bkz. Aydınlık, sayı: 14). Bu gerçekler ve özellikle işçi semtlerindeki ilçelerde alınan sonuçlara bakarak "Falan Kongreyi de Sosyalistler Kazandılar" diye başlıklar atan bir derginin herzelerine gülüp geçmek gerekir. Bunlar ne mene sosyalistlerdir ki, kongrelerde seçilen üyelerin büyük çoğunluğu yıllanmış, sosyal mücadele alanlarından hiçbirinde görülmeyen, siyasal bilinçleri son derece sığ kişilerden oluşmaktadır? Aynı dergi, kazanılmadık kongre bırakmayan bu "sosyalistler"in(!) görüşlerini bir delegenin ağzından şöyle özetlemektedir (Ant, sayı: 155):

«Sosyalizme, anti-emperyalist devrim tamamlanarak, yani gerici toprak düzenini ve işbirlikçi kapitalizmi tasfiye ederek varılabilir. Bunun için de işçi sınıfının bütün diğer anti-emperyalist ve demokratik sınıf ve tabakalarla güçbirliği yapması gerekir. Bu güçbirliğinin sosyalizme giden yolda işliyebilmesi için mutlaka önderliği işçi sınıfının öncüsü partinin yapması gerekir.»

Nereden nereye? Daha düne kadar Aybar'ın «güleryüzlü, hürriyetçi, insancıl» Türkiye sosyalizmine(!) alkış tutanlar, bugün millî demokratik devrimi «anti-emperyalist demokratik devrim» olarak nitelendirerek, ancak kavramlarda direnebilmektedirler. Amma kendilerine hatırlatalım ki hâlâ proleter devrimcilerinden çok geridedirler. Adı geçen dergiye ve «sosyalist» delegeye, sosyalist kitapları yeni baştan okuyarak millî demokratik devrimin tamamlanmasıyla sosyalizme değil, ancak sosyalist devrimin eşiğine varılabileceğini öğrenmelerini öğütleriz.

⁂

TİP içinde proleter devrimci hareket gün geçtikçe gelişmekte ve yeni mevziler kazanmaktadır. Kırklareli'nde parti yöneticileriyle 23 aralık günü düzenlenen toplantıda millî demokratik devrim stratejisi tartışılmış, devrimci hareketimizin temel meseleleri konusunda bilimsel sosyalizmin ilkeleri üzernde görüş birliğine varılmıştır.

Aynı günlerde TİP Orta Karadeniz bölgesi örgütlerinin ortak toplantısı aşağıdaki gündemle yapılmıştır:

1. Türkiye'deki devrimci strateji ne olmalıdır?
2. Proleterya örgütü sorunu.
3. Günümüz koşullarında sosyalist eylem nasıl olmalıdır?
4. TİP'in içinde bulunduğu dağınıklığın nedenleri.

Toplantının sonunda aşağıdaki bildiri kaleme alınmıştır:

TİP ORTA KARADENİZ TEŞKİLÂTLARI ORTAK BİLDİRİSİ

Biz aşağıda imzaları bulunan TİP üyeleri, Çarşamba ilçe, Fatsa ilçe, Samsun il yönetim kurulları'nın çağrısı üzerine 21 Aralık Pazar günü toplanarak aşağıdaki hususlarda görüşbirliğine varmış bulunuyoruz. Bunları bütün Partili kardeşlerimize ve Parti yöneticilerine duyururuz.

1 — Partimizin içinde bulunduğu bugünkü durum, şimdiye kadar yönetimde bulunanların, sosyalizmin bilimini doğru uygulamamaları sonucu ortaya çıkmıştır. Gene bu durum, yöneticilerin, Türkiye'nin somut şartlarına sosyalizmin bilmi ışığında doğru yorumlar getirmemiş olmalarından doğmuştur.

Partimiz sosyalizmin bilimini kılavuz edinmek; Türkiye gibi emperyalizmin boyunduruğu altında bulunan ve feodal kalıntıların bulunduğu bir ülkede sosyalizmin evrensel stratejisi olan «Millî Demokratik Devrim Stratejisi»ni benimsemek zorundadır. Bugünkü dağınıklıktan kurtulmanın birinci yolu budur.

2 — Millî Demokratik Devrim mücadelesinde proletaryanın öncülüğünü sağlamak için, gerekli bilincin proletaryaya götürülmesi partimizin önde gelen ödevi olmalıdır.

3 — Stratejimize uygun olarak, partimiz, millî sınıflar arasındaki ittifakı güçlendirmek için çalışmalı, işçi köylü mücadelesinde rimci yerini almalıdır.

4 — Parti teşkilâtları sık sık bölgesel toplantılar yaparak parti içinde, doğru ilkeler etrafında birliği sağlamaya çalışmalıdırlar.

5 — Devrimci mücadeleleri sırasında partiden ihraç edilmiş arkadaşlarımız 3. Olağanüstü Kongre kararına uyularak derhal partiye kazanılmalı, haysiyet divanlarını çalıştırma yoluna son verilmelidir.

6 — Parti içi demokrasi, eleştiri - özeleştiri ortamı yaratılıp, ayakta tutulmalıdır.

Bütün parti teşkilâtlarına, yöneticilerine, üye kardeşlerimize duyururuz.

Devrimci selâmlar.

Sulhi Kutucu TİP Samsun İl Başkanı, Atila Özova TİP Samsun İl Sekreteri. Yaşar Urkmez Samsun Merkez İlçe Sekreteri, İsmet Öztürk Çarşamba İlçe Başkanı, Mustafa Eydi Kumru (Ordu) İlçe Başkanı, Fikri Sönmez Fatsa (Ordu) İlçe Başkanı, Ahmet Atasoy Fatsa üyesi, Şekip Kurt Samsun İl üyesi, Ahmet Kâhya Çarşamba İlçe Sekreteri, Mehzet Özkan Çarşamba ilçe Y. K. üyesi, Mevlût Mısırlı Çarşamba üyesi, Vahattin Dombalak Çarşamba üyesi, Hasan Yalçın Beyoğlu (İst.) üyesi, Aydoğan Büyüközden Fatih (İst.) üyesi, Ferit İlsever Üsküdar (İst.) üyesi, Necati Keskinsoy Çarşamba üyesi, Ziya Yılmaz Fatsa üyesi, Ahmet Sezişen Fatsa ilçe Y. K. üyesi,

⁂

Proleter devrimcilerinin hâkimiyeti altındaki ilçe örgütlerinde örnek bir eğitim çalışmasına girilmiştir. Beykoz ilçesinde yürütülen yoğun eğitim programının metinleri teksir halinde üyelere dağıtılmaktadır. Öğrendiğimize göre, Gaziosmanpaşa ilçesinde de aynı eğitim çalışmalarına başlanmak üzeredir.

Ankara birliği sahnesi perdelerini açtı

Tiyatro mevsiminin başında kurulan, fakat açılışı çeşitli nedenlerle geciken «ANKARA BİRLİĞİ SAHNESİ» bu haftadan itibaren, Vasıf Öngören'in yazdığı ve sahneye koyduğu «ASİYE NASIL KURTULUR» adlı müzikli ve tartışmalı iki perdelik oyunla başkentli seyircilerin karşısına çıkmıştır.

Müziğini Sarper Sabuncu'nun, dekorlarını Yücel Tanyeri'nin hazırladığı bu son derece ilgi çekici oyunla, Ankara Birliği sanatçıları, savundukları tiyatro görüşünün somut bir örneğini vermişler ve tam anlamıyla takım oyunu çıkarmışlardır.

Her sahnesi üzerinde sıkı bir çalışma yapılan «Asiye Nasıl Kurtulur» da şu sanatçılar grev almışlardır: SEMİHA BERKSOY, ZELİHA BERKSOY ERDOGAN AKDUMAN, SADIK ASLANKARA, MUSTAFA ALABORA, BERSUN ÇAĞDA, ASIM DOGAN MİNAY İSMET GORİÇA, YAŞAR GÜNER, VEYSEL GÜRVARDAR, MÜFİT NUROVA, VASIF ÖNGÖREN, NURAN ÖNGÖREN, FETAY SOKMAN, ve AYDAN UĞURTAN.

Yoğun bir toplumsal tartışmanın başladığı ülkemizde tiyatronun fonksiyonuyun ulusal bir çizgiden hareketle, doğrudan yana yerine getirmenin çabasına giren Ankara Birliği, çağdaş tiyatrosunun bir yolu olan epik sistemi, kendisine eylem klavuzu seçmiştir.

Oyun, batağa saplanmış insanın namuslu yollarla bu bataktan çıkışının mümkün olmadığı, çünkü çevredeki koşulların buna imkân tanımadığı ana teması üzerinde gelişmekte, «Seyirciyi oyunun içine katmadan onu eleştirici durumda bırakmaktadır. Bu özelliği ile «Asiye Nasıl Kurtulur» tartışmalı oyunların iyi bir örneğini vermektedir.

KONRE İLÂNI

4/1/1970'de Aksaray TÖS Salonda Devrimci Yüksek Öğretmenler fikir kulübünün olağan üstü Kongresi vardır. Çoğunluk sağlanamadığı takdirde 7/1/1970'de toplanılacaktır. Duyurulur.

Rabat Zirvesi

Orta Doğu'nun çıbanbaşı İsrail'e karşı örgütlü bir mücadele yürütmek amacıyla, Orta Doğu ve Kuzey Afrika'daki ülkelerin düzenledikleri 5. Arap zirvesi gerici yönetimlerin bozgunculuğu yüzünden olumlu bir sonuca ulaşamadı.

Filistin Kurtuluş Örgütü, Birleşik Arap Cumhuriyeti, Libya, Sudan, Suriye, Güney Yemen, Cezayir, Irak, Yemen gibi İsrail'e karşı Arap halklarının haklı davasını savunmaya istekli hükümetler yanında, halktan kopuk yönetimlerin işbaşında bulunduğu Suudi Arabistan, Kuveyt, Fas ve Tunus devlet başkanları 21 Aralıkta Fas'ın başkenti Rabat'ta toplandılar.

Basına kapalı yapılan toplantılardan sızan haberlere göre, önce Arap ülkelerinin kendi aralarındaki anlaşmazlıkları çözümleme tedbirleri alındı. Suudi Arabistan-Güney Yemen arasındaki silâhlı çatışmaya yol açan sınır anlaşmazlığını gidermek amacıyla bir uzlaştırma komitesi kuruldu.

Ondan sonra, Irak ve Suriye temsilcileri Arap ülkelerinin siyasî, askerî, ideolojik ve propaganda güçlerinin birleştirilmesi konusunda ayrı birer rapor sundular. Suriye'nin raporunda Filistin direnme örgütlerinin desteklenmesinin zorunlu olduğu ve Birleşik Arap askerî komutanlığının daha etkili olarak çalışması gerektiği belirtilmişti. Suriye'nin raporunda ayrıca, İsrail'le sınır komşusu olmayan Arap ülkelerinin de Ortak Savunma andlaşması gereğince savaşa katılmaları ve gönüllüleri askere almaları belirtiliyordu.

«Ortak düşmana karşı bütün kaynakların birleştirilmesi» sözünün lafta kalmaması için İsrail'le savaşta askerî gücünü harcayan Birleşik Arap Cumhuriyeti, Ürdün, Suriye ile Filistin direnme örgütlerine zengin arap ülkelerinin malî yardım yapmaları sorunu da gecikmeksizin ele alındı. İsrail'e karşı ortak savunma planının öncüsü Nasır, laf kalabalığını bırakıp biran önce eyleme geçilmesi için para konusunu ortaya attı.

Cezayir devlet başkanı Bumedyen, savaşın başlatılmasından sonra malî yardıma başlayacaklarını söylerken, Orta Doğu bunalımının göbeğinde yaşayan ancak parasını Arap halkının millî kurtuluş mücadelesine vermek yerine dünya tekelcilerine harcamayı tercih eden Suudi Arabistan Kralı Faysal, yarım isteğini kibarca reddetmeğe kalkıştı. Nasır bu konuda bir kaypaklığa göz yumulmayacağını belirten bir davranışla konferansı terketti.

Suriye ve Irak heyetlerinin aldıkları konferansı boykot kararı öteki liderlerin aracılığıyla yatıştırıldı. Ancak, somut bir karar alınması umuduyla düzenlenen «zirve» toplantısı Arap ülkelerinin Israil konusunda tek bir ağızdan konuştuğunu gösterecek bir ortak bildiri bile yayınlayamadan dağıldı.

İsrail'le barış içinde birlikte yaşamayı kabul eden, İsrail'in ardındaki emperyalizmle uzlaşmayı uygun gören bazı Orta Doğu devletleri böylece acil bir çözüm bekleyen İsrail sorununun çözümlenmesini geciktirmiş oldular. Ancak «Sun'i ilhak» yoluyla Orta Doğuya sokulan İsrail'in bölgeden temizlenmesi ve ilk adımda 1967 savaşında işgal ettiği topraklardan çekilmesini ciddi olarak isteyen öteki Arap devletleri haklı mücadelelerine devam edeceklerdir.

Bu arada, emperyalizmin çökme aşamasındaki ABD Orta Doğu'daki çatışmalardan rahatsız olmuş ve Araplar gücünü ispat ettikçe hangi tarafa taviz vereceğini şaşırmıştır. Sermaye çevrelerinin kısa vadeli çıkarlarını korumaktan başka politikası olmayan hükümet, İsrail'e elinde tuttuğu Arap topraklarından çıkmasını öğütleyen bir plan teklif etti. İsrail kabinesi, kendi çıkarına ters düşen bu planı reddederek, hamisine incinmiş olduğunu iletti.

Sudan ihtilâl lideri Rabat'ta

ABD"nin yaranmak isteciği Arap ülkeleri de planın ardında yatan oyunu farkettiler ve zirve toplantısının dünya kamu oyunda uyandırdığı ilgiyi başka tarafa çekmek için alelacele uydurulduğunu açıkladılar. «Orta Doğu ülklerinin hiçbirine düşman değilim» şeklinde zavallı bir ifadeyle kendini savunmaya çalışan ABD'nin bu tertibi de başarıya ulaşamadı.

Sosyalist blok emperyalist blok ilişkileri

Geçen haftanın en önemli konularından biri de sosyalist ülkelerle emperyalist ülkeler arasındaki ilişkilerdi. Alman Demokratik Cumhuriyeti Başkanlık Konseyi Başkanı Water Ulbricht, Federal Almanya Cumhurbaşkanı Heinemann'a özel bir mektup göndererek, iki Almanya arasında ilişkiler kurulmasını istedi. Ülbricht mektubunda iki Almanya'nın karşılıklı olarak birbirlerini tanımalarını ve diplomatik ilişkiler kurmalarını öneriyordu.

Heinemann, Cumhurbaşkanı seçilmeden önce iki Almanya arasındaki ilişkilerin normalleştirilmesini savunmuş bir politikacıdır. Ancak, şu anda bulunduğu görevde ne gibi tavizlerle geldiği bilinme-

EMPERYALİZME KARŞI DÜNYA HALKLARI

■ Avustralya'nın amansızca milli kurtuluş mücadelesi veren Vietnam'da asker bulundurmasını protesto eden 3bin Avustralyalı geçen hafta Sidney'de bir gösteri düzenlediler. «Kahrolsun Amerikan Emperyalizmi» sloganıyla bağıran Avustralyalılar kendi askerlerinin Vietnam'dan biran önce çekilmesini istediler. Mitingde konuşan bir işçi, Amerikan emperyalistlerine artık halk savaşı ile karşı koymanın zamanının geldiğini söyledi. Daha sonra konuşan Vietnam'da savaşmış bir Amerikan askeri de tanık olduğu cinayetleri anlatmıştır.

■ Laos halkının kahraman ve yurtsever Patet - Lao kuvvetleri, kasım ayından bu yana sağcılarla yaptıkları çarpışmalarda binden fazla gericiyi öldürmüşlerdir. Emperyalistlerle onların uşakları işbirlikçilerin yönetimde bulundukları Laos'da, Patet - Lao gerillaları Laos halkını hürriyete kavuşturmak için mücadele etmektedirler.

■ 1967 yılında ülkedeki yabancı bankaları ve bazı endüstri kollarını devletleştiren, kurulduğundan bu yana Çin Halk Cumhuriyeti ve Sovyetler Birliğinin desteğini gören Tanzanya silâhlı kuvvetlerini artık Pekin'den gelen askeri uzmanların eğiteceği açıklandı. Tanzanya askerlerini eğiten Kanada'lı subaylar bundan böyle görevlerinin sona erdiği ve ülkelerine dönmeleri bildirildi.

■ İngiliz ve İtalyan sömürgeciliği altında yaşayarak emperyalizmin baskısının ne olduğunu iyice kavrayan Somali, günümüzün emperyalist hegemonya usullerinden biri olan barış gönüllülerini ülkesinden kovuyor. Somali hükümeti, artık kültür kalkınmasına yardımcı olmak bahanesiyle ülkeye gelen Amerikan barış gönüllülerinin hizmetlerinden yararlanmaktan vazgeçtiğini açıkladı. Somali Dışişleri Bakanlığı bir bildiri yayınlayarak, bütün barış gönüllülerinin en kısa zamanda topraklarını terketmelerini istedi.

mekle birlikte, Amerikan ve Alman sermaye çevrelerinin bu teklifi kabul etmeyecekleri ortadadır. Demokratik Alman Cumhuriyetindeki sosyalist toplumu ezebilmek için bir takım tertiplere girişen bu çıkarcı çevreler iki Almanya

ULBRICHT

HEİNMANN

arasında sadece ticarî ilişkiler kurulmasını istemektedir. Heinemanın verdiği resmi cevap tekliflerin incelenmekte olduğu yolundadır.

Sosyalist blok ile emperyalist blok arasındaki ilişkilerin ikinci bölümünü meydana getiren olay ise Sovyetler Birliği ile Birleşik Amerika arasında Finlandiya'nın başkenti Helsinki'de yapılan görüşmeler sonunda, Stratejik Silâhların Sınırlandırılması için yapılacak asıl görüşmelere 1970 yılının Nisan ayında Viyana'da başlamasına karar verilmesidir. Ortak bildiride Finlandiya'da yapılan görüşmelerin son derece yararlı olduğu belirtiliyor.

Bundan başka, Sovyetler Birliği ile Çin Halk Cumhuriyeti arasındaki sınır anlaşmazlıklarına bir çözüm yolu bulmak amacı ile Pekinde yapılan görüşmelere ara verildi ve Sovyet heyeti başkanı Kuznetsov Moskova'ya döndü. Kuznetsov'un politbüro toplantılarına katılacağı açıklandı. Ancak sınır anlaşmazlığını çözümleme görüşmelerine ne zaman devam edileceği bildirilmedi.

Öte yandan, Çin Halk Cumhuriyeti ile Birleşik Amerika arasında Polonya'nın başkenti Varşova'da yapılırken, bir süre önce kesilmiş olan resmi olmayan temaslara yeniden başlandı. Bundan önce de Amerika Çin'e karşı ticaret sınırlamalarını kaldırdığını açıkladı.

Libya'daki ABDüssü tasfiye ediliyor

Bir süre önce ülkedeki yabancı üslerin boşaltılacağını açıklayan devrimci Libya İhtilal Konseyi vakit geçirmeden ABD ve Ingiltere ile görüşmelere başlamıştı. İngiltere'nin Libya hükümetinin kararlı tutumu karşısında Tobruk ve El Adem üslerini Mart 1970'e kadar boşaltmayı kabul etmesinden birkaç gün sonra ABD de Wheelus üssünü boşaltacağı kesin tarihi bildirdi 2 bin hava personeli ve 2 bin sivili barındıran Wheelus üssündeki haberleşme ve öteki cihazların sökülebileceği en kısa zamanı hesaplayan Libya İhtilal Konseyi ABD'ye 30 haziran 1970'e kadar süre tanıdı.

Bilinçli ve zorlu yöneticilerle karşı karşıya olduğunu anlayan ABD, Libya ile iyi ilişkiler kurmak istediğini açıklarken, Libya halkı da yöneticilerini destekliyor. 14 Aralıkta, başkent Trablus'da devrim hükümetini destekleme mitingine katılan binlerce Libya'lı yönetimin zafere ulaşması için bütün güçleriyle uğraşacaklarını açıkladılar.

Son haberlere göre ise Libya'daki üslerinden yoksun kalacak olan bu bölgedeki Amerikan savunmasının zayıf düşmesine meydan vermemek için Türkiye toprağında yeni Amerikan üstlerinin kurulması söz konusudur. Bildirildiğine göre bu yolda Amerika Türk Hükûmetinden bazı isteklerde bulunmuştur.

Ulusal K. Cephesinin 9. kuruluş yıldönümü münasebetiyle

Yaşasın Vietnam halkının zaferi

Yıllarca önce başlamış olan bir halk savaşı bugün de devam etmekte ve nihai bir zafere gün geçtikçe daha büyük bir hızla yaklaşmaktadır. 1954'deki Cenevre sözleşmesini uygulamaya koymaktan kaçınan emperyalistler ve yerli uşakları, Vietnam'da yapılması öngörülen seçimleri yapmayarak, bu ülkeyi ikiye bölebilecelerini ummuşlar ve bu planlarını uygulayabilmek için Diem kuklasını iktidara geçirmişlerdi.

Emperyalistler ateş kes anlaşması uyarınca çizilmiş çizgiyi birbirinden bağımsız iki ülkeyi birbirinden ayıran bir siyasi sınır sayarak Vietnam'da, kısmen de olsa, sömürülerini sürdürmeye çalıştılar. Ancak ateş kes çizgisinin güneyinde kalan kahraman Vietnam halkı böylesine bir oyuna tahammül edemezdi. Yıllar yılı Fransızlara karşı bağımsızlıklarını kazanmak için savaşmış Vietnamlılar, örgütlenmeye ve Fransızların yerini alan Amerikan emperyalizmine karşı fiilen karşı koymaya başladılar. Bu örgütlenmenin son aşaması 17 Aralık 1960'da Güney Vietnam Milli Kurtuluş Cephesinin kurulmasıydı.

Milli Kurtuluş Cephesi savaşa savaşa güçlendi. 1946'da Fransa'ya karşı savaş ilân edildiği gün doğanlar, bugün elde silah Amerikan emperyalizmine karşı savaşıyorlar. Ve bu savaşta kimin güçlü olduğu 1968 Ocak ayında belli oldu. Halk savaşının her üç taktiğini başarıyla uygulayan Güney Vietnamlı savaşçılar, üçüncü aşamada düşman hedeflerine karşı genel saldırıya giriştiler. Güney'in merkezi Saygon'un ortalarına kadar giren savaşçılar, Amerikan büyük elçiliğini işgal ettiler. Kamu oyunun zorlaması ile emperyalizmin baş ajanı Johnson ağlıyarak Kuzey Vietnam'ı bombalamaktan vazgeçtiğini açıkladı ve Güney Vietnam Milli Kurtuluş Cephesini bir taraf olarak kabul ederek toplantı masasına oturdu. Fakat emperyalizm kaybedilmiş bu savaşı iki gün daha uzatabilmeyi kâr sayıyordu. Onun için Paris'de yapılan barış görüşmeleri oyalamayla geçti.

Tam bu sırada Güney Vietnam Milli Kurtuluş Cephesi 1968 Ocak'ında indirdiği askeri darbenin daha serti olan bir siyasi darbe indirdi ve denetimi altında bulunan Güney Vietnam'ın dörtte üçünü yönetecek bir Güney Viet nam Geçici İhtilâl Hükümetinin Kurulduğunu açıkladı. 1969 Haziran'ındaki darbe emperyalizme çok ağır geldi.

1969 sonu geldiğinde durum şudur: Amerikan askeri bezgindir, geri çekileceği günü beklemektedir. Amerikan kamuoyu yönetime karşı tepki duymaktadır, her seferinde milyonlarca kişinin katıldığı gösteriler bu gerçeği ortaya koymaktadır. Güney Vietnam'da kurtarılmış bölgeler dışında, kukla Saygon yönetimine karşı geniş bir tepki vardır.

Güney Vietnam Geçici İhtilâl Hükümeti ve Millî Kurtuluş Cephesi ise geleceğe her zamankinden daha fazla umutla bakmaktadırlar. M. K. C. kuruluşunun dokuzuncu yıldönümü dolayısıyla Vietnam halkına yayınladığı bildirisinde, G. V. M. K. C. bağlı birliklerle Güney Vietnam halkının giderek artan bir dayanışma içinde Amerikan emperyalizmine karşı zafer dolu savaşlar verdiğini belirterek, sömürgeci saldırganların her geçen gün kesin sonlarına biraz daha yaklaştıklarını açıklamıştır.

Bütün sosyalist ve anti emperyalist ülkeler de Güney Vietnam halkının yanında yer aldıklarını ve Amerikan emperyalizmi Vietnam'dan sürülüp atılana dek Vietnam halkına yardım edeceklerini açıklamışlardır.

Emperyalizme karşı savaşın sonucu bellidir. Zafer daima halk savaşçılarınındır. Yaşasın Kahraman Vietnam Halkının Savaşının zaferi.

Öğretmenler Milli Cephe'de birleşmelidir

Ali ERALP

Önce, emperyalist dünya sistemi içerisinde sömürülen Türkiye'nin, genel durumunu ve özelliklerini kabaca ortaya koyalım:

Türkiye geri bir tarım ülkesidir. Bu ülkede milyonlarca topraksız ve az topraklı köylü, feodal ağa kalıntılarının baskısı altında yarı köle olarak ezilmektedir. Amerikan emperyalizmi yurdumuzu bir ahtapotun kolları gibi sarmıştır. İşbirlikçi sermaye yaşantısından memnun, her alanda kol gezmekte, ticaret ve sanayide onların düdüğü ötmektedir.

Fakat meydan, bu gayri milli güçlerin sandığı kadar da boş değildir. Devrimci hareket günden güne keskinleşmektedir. Emperyalizm, gençlerin bilimsel ve inançlı eylemleri karşısında gerilemeğe başlamıştır. Öte yandan, işçi ve köylü hareketleri «demokratik savaşın» çekirdeği olma yolundadır. Bu arada Kemalist aydınlar da emperyalizm ve onun işbirlikçilerine karşı «millî cephede» yerlerini almıştır.

Yani devrimci hareket, küçük burjuva kökenli aydınların öncülüğünde yürütülmektedir. Henüz işçi, kendi sınıfının bilincine varamamıştır. Ama bu yolda ideolojik çalışmalar hızlanmış, yoğun bir eyleme girişilmiştir. Nitekim şu günlerde, demokratik haklarını elde etmek için, işçilerin yer yer mücadelelere başladıkları na tanık olmaktayız.

Yukarıda ana hatlarını kalın çizgilerle belirttiğimiz bugünün Türkiye'sinde, acaba öğretmenin yeri ve görevi ne olmalıdır?

Hemen söyleyelim:

Öğretmenin yeri millî cephede ,yani, emperyalizm - işbirlikçi sermaye - feodal mütegallibe ortaklığının karşısında; görevi ise, eğitimde ve öğretimde işe yaramaz, belleği bir çöp kutusu durumuna sokan gereksiz bilgileri bir yana bırakıp, devrimci genç beyinler yetiştirmek; gerçekten demokratik ve tam bağımsız bir Türkiye yaratmak yolunda işçinin, köylünün, tüm ezilen halkın bilinçlenmesine yardımcı olmalıdır.

Bunun için de her şeyden önce, saflarımızdaki birlik ve devrimci dayanışmayı güçlendirelim. Köy eğitmenleri, ilkokul, ortaokul, lise öğretmenleri, üniversite öğretim üyeleri v. b. gibi ayrımlar yapmaksızın, tek cephede tek örgütte birleşelim. Çünkü örgütsüz yapılan mücadeleler çoğunlukla yenik düşmeğe mahkûmdur. Tarih örgütsüz yapılan savaşların başarısız örnekleriyle doludur. Örgüt aynı zamanda savaşçı güçlerin eğitim ve öğretim okullarıdır. Çeşitli sapmaları, yanlış bilgileri ancak örgüt sayesinde düzeltip, devrimci saflara kazandırabiliriz.

Öyleyse «her kademe kendi sorununu kendi çözer, hiç ilkokul öğretmeni ile üniversite profesörü aynı çatı altında toplanabilir mi?» düşüncesi yanlıştır. Emperyalist ve feodal baskı altında olan bir ülkede, işçinin de köylünün de esnafın da öğretmenin de sorunları birdir ve ortaktır. Emperyalizmin kol gezdiği bir Vietnam öğretmeni ile aynı koşullar içersinde bulunan bir Türk öğretmeni arasında hiç bir ayrılık yoktur. Çünkü her ikisi de sömürülmektedir. Böyle ülkelerde ilkokul öğretmenleri de ortaokul öğretmenleri de yalnız başlarına kişisel mutluluklarına kavuşamazlar.

Sorunları yalnızca zam açısından değerlendirerek, öğretmenlerin sendika - sendika, kademe kademe bölünüp parçalanmaları, ancak, emperyalizm ve onun yerli ortakları; işbirlikçi sermaye - feodal mütegallibe ittifakının ekmeğine yağ sürer. Çünkü sürekli olarak bu güçler, devrimci saflardaki birliği parçalamak, dayanışmayı bozmak isterler. Onlar milli güçlerin birleşmesinden öcü gibi korkarlar. Halkı parti parti, grup grup ayırıp, sözde demokrasi ortamları yaratarak, kendi varlıklarını gizlemeğe çalışırlar. Halkın, egemen sınıflara karşı olan direnişini yozlaştırmak devrimci hedeflerinden saptırmak için aralarına, Türk - Kürt, Alevi - Sünni v.b.. fesat tohumlarını saçarlar. Tıpkı bir iş kolunda birden çok sendikanın kurulması gibi Doğal olarak bir iş kolunda birden çok sendikanın ortaya çıkması, kişisel bir takım sürtüşmelere, kısır tartışmalara yol açacaktır Bu tür çatışmalar ise zaman öldürmekten başka bir işe yaramadığı gibi asıl düşmanların gözden kaçmasına da yardım edecektir.

Bu bakımdan öğretmenler, her türlü kısır çekişmeleri gereksiz bölünmeleri bir yana bırakmalı, millî cephede yerlerini almalıdırlar. Ve de tam bağımsız, gerçekten demokratik bir Türkiye yaratılana kadar mücadeleye devam etmelidirler. Amaç; ezilen, sömürülen kitlelerin ve emekçi sınıfların kurtuluşu olmalıdır.

Bunun için de bilgilerimizi yeniden gözden geçirmeli, devrimci harekette bizi yanlış yollara götürecek sapmalardan ve alışkanlıklardan kendimizi korumalıyız. Devrimci teoriyi kılavuz edinmeli ona göre eylemlere girişmeliyiz. Bu arada için de yaşadığımız toplumun sosyal yapısını da doğru değerlendirmemiz gerekir.

Öncelikle görevimiz, millî demokratik devrimin Türkiye'de tamamlanmasını sağlamak olmalıdır. Kısaca:

«Tam bağımsızlık demek, elbette politika, maliye, ekonomi, adalet. askerlik, kültür.. gibi her alanda tam bağımsızlık ve tam özgürlük demektir Bu saydıkların her hangi birinde bağımsızlıktan yoksunluk, ulusun ve ülkenin gerçek anlamıyle. bütün bağımsızlıktan yoksunluğu demektir» diyen Mustafa Kemal'in bu sözlerini şiar edinmeli, sömürücü güçlere karşı milli cephede yerimizi almalıyız.

Mahkeme eliyle aldığımız TEKZİP'tir

Alibeyköyünde A. P. li Belediye Başkan Yardımcısı Yoktur

Derginizin 2 Aralık 1969 tarihli sayısının 16 ncı sahife 1 - 2 sütunlarında yayınlanan haberin ilk çıkacak nushasında aynı sahife ve sütunlarında aşağıdaki şekilde tezkibini rica ederim.

1 — Ben Alibeyköyü Belediyesinin Belediye Meclisince seçilmiş Belediye Başkan vekiliyim. Ve Bağımsızım.

2 — Belediyeye ait diğer iddialar da isnatlardan ibarettir.

3 — Hikmet Denli, sonuna kadar mücadelesini böyle yalanlarla şahsî şereflere iftira ve isnatlarla devam edecekse meydan açık, esasen bu şahıs, bu türlü aklı sıra mücadelesini itiyat haline getirmiştir.

4 — Kendisine, yolda rastladığım zaman. şerefimle oynamamasını ihtar ettim. Bir hırsızlık, suistimal var ise, söyle dedim. Yok ağabey derken tekme atmaya kalkıştı ve yakamı yakalayınca burun üstü düştü. Bahane ile karakol binasına götürülmemiştir. Ve aldığı rapor da beş günlüktür.

Alibeyköyü Belediye
Başkan Vekili
Musa Ekdal
İmza

İşbu suret gibidir.

TÜRK SOLU : Haftalık Gazete * Sahibi: Şerif Tekben * Sorumlu Yazı İşleri Müdürü: Bora Gözen * İdare Yeri, Yazışma ve Abone Adresi: Divanyolu Cod. No. 83/3 - Sultanahmet/İstanbul, Telefon: 27 39 61 * Ankara Temsilciliği: Ahmet Say * Dizgi: Yüksel, Baskı: Dilek Matbaası * İstanbul Dağıtımı: Fuat Büte, Ankara Caddesi No. 34, Tel.: 27 89 49 * Anadolu Dağıtımı: GAMEDA * Yıllık Abonesi; Yurt İçi: 40 TL., Avrupa Uçak: 80 TL., Amerika Uçak: 170 TL., * İlân San.: 20 TL., Yayın İlânları yüzde elli indirimlidir.